

GAZETA URZĘDOWA

ZARZĄDU STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA

28 LUTEGO 1934 R. — NR. 2. — ROCZNIK LV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY.

15.

OKÓLNIK Nr. 12

Prezydenta m. z dnia 8 lutego 1934 Nr. Prez. Zarz. og. 1/34 do Wydziałów, Urzędów i Biur Zarządu miejskiego w Krakowie w sprawie przebywania PP. Urzędników w biurach poza godzinami urzędowemi.

Ze względów służbowych i celem zaoszczędzenia światła zarządzam co następuje:

PP. Urzędnicy Wydziałów, Urzędów i Biur Zarządu miejskiego, którzy zamierzają w swych biurach urzędować w godzinach pozaurzędowych dla załatwienia pilnych i terminowych spraw — winni o tem poprzednio powiadomić swych PP. Naczelników (Dyrektorów, Kierowników) i uzyskać na to ich zezwolenie.

O zachodzącej potrzebie pracy PP. Urzędników w godzinach pozaurzędowych powiadomią PP. Naczelnicy (Dyrektorzy, Kierownicy) w krótkiej drodze Administratora gmachów urzędowych Ratusza (Tel. Nr. 110-51), który zarządzi, aby klucze od biur przechować pod zamknięciem i udzielać tychże w godzinach pozabiurowych tylko urzędnikom upoważnionym.

16.

OKÓLNIK Nr. 13

Prezydenta miasta z dnia 14 lutego 1934 r. Nr. Prez. Zarz. og. 34/34 w sprawie przestrzegania przepisów biurowych o postępowaniu kancelaryjnem.

Zaszedł wypadek, że jeden z oddziałów kancelaryjnych przesłał kancelarji doręczycielskiej do doręczenia w miejscu pismo tajne bez oznaczenia go jako „Tajne“ i niezakopertowane, dołączając tylko kopertę z napisem „Tajne“, wskutek czego kancelarja doręczycielska pismo to traktowała jako zwykłe pismo urzędowe i doręczyła je adresatowi niezakopertowane.

Wypadek ten świadczy o tem, że urzędnicy oddziałów kancelaryjnych nie przestrzegają przepisów biurowych o postępowaniu kancelaryjnem.

Wobec tego polecam Panom Naczelnikom, aby podwładnemu personelowi oddziałów kancelaryjnych przypomnieli przepis zawarty w § 35 przepisów biurowych o postępowaniu kancelaryjnem, któryto przepis brzmi:

„Pism urzędowych przeznaczonych do doręczania w miejscu, nie przesyła się w kopertach. Z pośród nich atoli należy przesyłać w kopertach wszelkie pisma adresowane do rąk własnych i pisma o treści poufnej".

Jednocześnie zwrócą Panowie Naczelnicy personelowi Oddziałów kancelaryjnych uwagę na ścisłe przestrzeganie przepisów biurowych o postępowaniu kancelaryjnem z zagrożeniem pociągnięcia winnych nieprzestrzegania przepisów do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

17.

OKÓLNIK Nr. 14

Prezydenta m. z dnia 14 lutego 1934 r. Nr. Prez. Zarz. og. 157/33 w sprawie zlikwidowania zaległości referatów po koniec 1933 r.

Z przedłożonego mi wykazu czynności Wydziałów, Urzędów i Biur Zarządu miasta za miesiąc styczeń 1934 r. wynika, że we wszystkich Wydziałach, Urzędach i Biurach istnieją dość duże zaległości referatów z lat ubiegłych, których usunięcie leży zarówno w interesie służby jak i dobra stron.

W celu usunięcia tego nienormalnego i niezgodnego z postanowieniem art. 68 rozporz. Prezydenta R. P. o postępowaniu administracyjnem stanu rzeczy, polecam Panom Naczelnikom wydanie zarządzeń celem zlikwidowania zaległości po koniec 1933 r. w terminie do 30 kwietnia 1934 r.

O wynikach akcji usunięcia zaległości złożą mi Panowie Naczelnicy sprawozdanie w terminie do 8 maja 1934.

Rozporządzenie niniejsze podadzą Panowie Naczelnicy do wiadomości Referentom i dopilnują wykonania.

Za ścisłe wykonanie niniejszego zarządzenia ponoszą odpowiedzialność zarówno PP. Naczelnicy jak i PP. Referenci.

18.

OKÓLNIK Nr. 15

Prezydenta m. z dnia 15 lutego 1934 r. Nr. Prez. Zarz. og. 32/34 w przedmiocie odsyłania przez urzędników osób interesowanych interwenjujących w Urzędach miejskich do Prezydenta względnie Wiceprezydentów miasta, jak również do Naczelników Wydziałów.

Zachodzą częste przypadki, że referenci Zarządu miejskiego odsyłają interwenjujące w zakresie załatwianych przez nich spraw osoby interesowane do Naczelników Wydziału, a niejednokrotnie i do członków Prezydjum miasta o decyzję, z pominięciem przepisanego toku urzędowania.

Takie postępowanie jest wadliwe i sprzeczne ze sprawnością urzędowania, powoduje obciążenie i stratę czasu Naczelników Wydziałów jak i Członków Prezydjum miasta, a dla osób interesowanych jest bezowocnem, gdyż Członkowie Prezydjum miasta, jak również Naczelnicy Wydziałów, nie znając przebiegu i dokładnego stanu sprawy, nie mogą wydać decyzji.

Zakazując tego rodzaju postępowania zarządzam aby sprawy, w których referenci nie mogą wydać decyzji, przedkładali Naczelnikom Wydziałów, Prezydentowi miasta wzgl. Wiceprezydentom do decyzji w przepisanym toku urzędowym wraz ze sprawozdaniem obejmującym całokształt sprawy i umotywowanym wnioskiem.

Odsyłanie stron przez urzędników do Naczelników Wydziałów, jak również przez urzędników i Naczelników Wydziałów do Członków Prezydjum, należy na przyszłość bezwzględnie zaniechać.

Niestosujący się do powyższego zarządzenia urzędnicy pociągnięci zostaną do odpowiedzialności służbowej.

19.

OKÓLNIK Nr. 16.

Prezydenta m. z dnia 19 lutego 1933 r. Nr. Prez. Zarz. gm. 675/33 do Wydziałów, Urzędów i Biur Zarządu miejskiego w Krakowie, w sprawie używania wyciągu osobowego w gmachu Ratusza.

Z dniem 15 lutego br. uruchomiony został po przeprowadzonym remoncie wyciąg osobowy w gmachu Ratusza.

Odnośnie do używania wyciągu tego przez PP. Pracowników m. zarządzam, co następuje:

1) Wyciąg jest przeznaczony na przewiezienie najwyżej 3-ch osób na II-gie i III-cie piętro gmachu Ratusza.

2) Z wyciągu korzystać mogą tylko PP. Pracownicy m., urzędujący w biurach na II-giem i III-ciem piętrze gmachu Ratusza, względnie udający się do biur na wymienionych piętrach położonych.

3) Używanie wyciągu z pięter na parter jest zakazane.

4) Zakazanym jest również przewóz ciężarów wyciągiem.

5) Godziny używania wyciągu wyznaczam od 7-ej minut 45 do 15-tej. Poza temi godzinami wyciąg zostanie wyłączony z pod prądu.

6) W godzinach używania wyciągu pełni stale na parterze przy drzwiach wyciągu służbę funkcjonarjusz, który otwierać będzie wyciąg i uważać na jego prawidłowe używanie.

7) Przy drzwiach wyciągu i w kabinie tegoż zamieszczone będą przepisy o używaniu wyciągu.

Załącznik do okól. Nr. 16.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. AA. 2 b. 8.

W sprawie przystosowania zasad rozporz. o postępowanin admin. przy doręczaniu decyzyj za pośr. placówek konsularnych.

OKÓLNIK Nr. 161.

Do

PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec wątpliwości, jakie wynikły co do trybu postępowania przy doręczeniach decyzyj osobom zamieszkałym zagranicą oraz przy wnoszeniu odwołań od de-

cyzyj władz i obliczania odnośnych terminów, zarządzam w porozumieniu z Min. Spraw Zagranicznych i do czasu wydania rozporządzenia Rady Ministrów, przewidzianego art. 117, poz. 2. postępowania administracyjnego co następuje:

Decyzje, jakoteż inne pisma władz administracyjnych krajow. mogą być skierowywane wzgl. doręczane za dowodem odbioru osobom, zamieszkałym zagranicą, bądź bezpośrednio pod ich adresem drogą pocztową lub telegraficzną, bądź też za pośrednictwem polskich placówek konsularnych. W ostatnich wypadkach decyzje władz winne być przesyłane konsulatowi w formie oryginałów adresowanych do stron i z podpisem władzy — konsulaty zaś doręczają je stronom sposobem w danem państwie praktykowanym za dowodem doręczenia, który zostanie zwrócony właściwej władzy krajowej.

Co się tyczy trybu wnoszenia odwołań zarządzam, aby objaśnienie strony było redagowane w sposób następujący:

„Od decyzji niniejszej służy stronie prawo wniesienia odwołania do (nazwa władzy odwoławczej) . . . . za pośrednictwem władzy . . . . (wydającej decyzję) . . . w terminie 14-to dniowym po dniu doręczenia, przyczem odwołanie można wnieść bądź wprost do władzy, która decyzję niniejszą wydała, bądź za pośrednictwem (Generalnego) Konsulatu Rzpltej w . . . . . . Termin 14-to dniowy będzie uważany za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo odwoławcze, skierowane wprost do władzy krajowej wpłynie do polskiego urzędu pocztowego lub telegraficznego wzgl. jeżeli — skierowane za pośrednictwem Konsulatu, wpłynie do Konsulatu.

Tego rodzaju objaśnienie, usprawiedliwione wymogami życia, jakkolwiek może nasuwać wątpliwości natury prawnej (rozporz. o post. admin. nie wspomina o doręczeniach przez konsulaty i o sposobie obliczania w tym wypadku terminu odwoławczego), będzie jednak skuteczne, gdyż wobec postanowienia ust. 1 art. 77 post. admin. strona będzie mogła skorzystać ze sposobu, wskazanego w objaśnieniu, nie ryzykując uchybieniem terminu odwoławczego.

Minister:
Bronisław Pieracki.

Załącznik do okól. Nr. 16.

ODPIS.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. BS. 38/a—22.

Warszawa, dn. 28 grudnia 1933.

Udział lekarzy powiatowych przy dochodzeniach wodno-prawnych.

Do

PP. Wojewodów (wszystkich).

Na III posiedzeniu Międzyministerjalnej Komisji Ochrony Rzek przed zanieczyszczeniem powzięto między innemi uchwałę, aby przy dochodzeniach wodnoprawnych, dotyczących spraw zanieczyszczenia wód, brali udział l e k a r z e p o w i a t o w i, jako przedstawiciele organów sanitarnych władz administracji ogólnej.

Opierając się na powyższej uchwale, zawartej w protokole przesłanym Panu Wojewodzie za Nr. BS. 38-b-27 z dnia 16/XI. 1933, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie zarządzenia, aby do rozpraw przy dochodzeniach wodno-prawnych w związku z zanieczyszczeniem rzek, stale zapraszano lekarzy powiatowych, o ile przedmiot dochodzenia dotyczyć może strony hygjenicznej.

Dyrektor Departamentu:
inż. Stawiski.

20.

Sprawozdanie z posiedzenia Komisji Rady m. i Komisji Zarządu m.

Rada artystyczna.

W dniu 14 lutego br. odbyło się pod przewodnictwem Wiceprezydenta Dr. Ignacego Landaua posiedzenie „Rady Artystycznej", na którem rozpatrzono szereg projektów budowy domów, nadbudów, przebudów portali sklepowych, budowy pomnika B. Joselowicza, urządzeń reklamowych itp.

21.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan nieczynny.

1) Dąbrowa Kazimierz, dróżnik miej. z dniem 28/II. 1934 r.
2) Kaputa Józef, woźny miej. z dniem 28/II. 1934 r.
3) Liszka Józef, woźny miej. z dniem 28/II. 1934 r.
4) Machowski Piotr, woźny miej. z dniem 28/II. 1934 r.
5) Pierzchała Józef, woźny miej. z dniem 28/II. 1934 r.
6) Sułek Józef, strażnik Wydz. VIII. z dniem 28/II. 1934 r.

Zmarli.

1) Chełmicka Józefa, kancelista, 3/II. 1934 r.
2) Dr. Chmiel Adam, emer. dyrektor Arch. Aktów Dawn., 18/II. 1934 r.
3) Grabowski Jan, oficjał kanc., 11/II. 1934 r.
4) Padoł Henryk, urz. kontr., 1/II. 1933 r.
5) Puchałka Jan, urz. kontr, 25/II. 1934 r.
6) Bularz Andrzej, emer. funkcj. M. Str. Poż., 7/II. 1934 r.
7) Gocko Andrzej, emer. tercjan szk., 26/II. 1934 r.
8) Krawczyk Wojciech, emer. nadstrażnik W. VIII. 16/I. 1934 r.
9) Kutyba Jan, woźny miej., 18/II. 1934 r.

Pensje wdowie.

1) Gawlikowa Anna, wdowa po n. prac. Gaz. M. od 1/II. 1934 r.
2) Krawczykowa Marja, wdowa po nadstr. W. VIII. od 1/II. 1934 r.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSOW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu lutym 1934 r.

I. Nowe domy.

1. Ulica J. Żuławskiego L. or. 6 (Lsp. 306 Dz. V.) własność Jonklera Salomona i Amstera Izaaka, dom 3-ch piętrowy, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 16/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 33/34/B).

2. Ulica Wodociągowa L. or. 46 (Lsp. 342 Dz. XIII.), własność Wójcik Marjanny, część nowego domu parterowego (dwie izby mieszkalne, reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 563/33/C).

3. Ulica Obopólna L. or. 3 (Lsp. 215 Dz. XVI.), własność Duszy Karola, dom parterowy, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 518/33).

4. Ulica B. Głowackiego L. or. 58 (Lsp. 218 Dz. XVI.), własność Dr. Szymakowskiego Franciszka, dom parterowy, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 13/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 188/34/C).

5. Ulica B. Zaleskiego L. or. 5 (Lsp. 373 Dz. XIX.). własność majora Midury Franciszka, dom 1-no piętrowy, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 31/I. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 30/34/B).

6. Ulica Zabłocie L. or. 59 (Lsp. 299 Dz. XXI.), własność Feltschera Szymona, dom przyziemny i magazyn, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 1/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 27/34/D).

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1. Ulica J. Sarego L. or. 10 (Lsp. 142 Dz. VII)., własność Siódmaka Leona, przerobienie na 2-gim piętrze dawnego lokalu Stowarzyszenia „Solidarność“ na mieszkanie z urządzeniem łazienki i klozetu, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 29/I. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 460/33/A).

2. Plac Wolnica Nr. 9 (Lsp. 11 Dz. VIII.), własność Blitzów Suchera i Estery, przebudowa ubikacji ustępowych na mieszkanie w lewej oficynie, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 26/I. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 401/33/A).

3. Ulica Barska L. or. 50 (Lsp. 85 Dz. XI.) własność Beera Abrahama, nadbudowa 2-go piętra, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 3/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 17/34/D.

4. Ulica Zamojskiego L. or. 58/60 (Lsp. 598 Dz. XXII.), własność Gminy miasta Krakowa, budowa nowych żelbet. stropów w budynku szkoły męskiej i żeńskiej, (reskrypt Zarządu miasta z dnia 8/II. 1934 r. Nr. Ba. Insp. 609/33/D).

Zmiany w stanie posiadania realności w Krakowie w styczniu 1934 r.

I. Przez kontrakt kupna.

1. Role lwh. 853/XVII. przy ul. Wrocławskiej nabył Stanisław Kawalec od Franciszka Rajtara, za cenę 1.900 złotych.

2. Część (1/3) ogrodu lwh. 443/XV. nabyła Olga Folkman od Dr. Karola Osieka, za cenę 19.028 złotych.

3. Dom jednopiętrowy przy ul. Obopólnej L. or. 13, L. sp. 186/XVI. nabyli po połowie Franciszek i Wiktorja Pająkowie od Józefa i Antoniny Kmiecików, za cenę 27.000 złotych.

4. Dom dwupiętrowy przy ul. Batorego L. or. 22, L. sp. 164/IV. nabyli po połowie Dr. Edmund i Paulina Rosenhauchowie od Abrahama Hirscha 2-im. i Heleny Teichów, za cenę 197.300 złotych.

5. Dom dwupiętrowy przy ul. Filareckiej L. or. 7, L. sp. 92/XII. nabyła Władysława Iwanicka od Edwarda i Albina Prusów, za cenę 72.000 zł.

6. Część (1/2) domu dwupiętrowego przy ul. Węglowej L. or. 3, L. sp. 53/VIII. nabył Anschel Uscher 2-im. Urbach od Judy Dym, za cenę 11.000 złotych.

7. Dom parterowy przy ul. Grunwaldzkiej L. or. 23 a, L. sp. 338/XIX. nabyła Marja Sawicka od Dr. Wiktora i Dr. Marji Ireny 2-im. Ormickich, za cenę 55.000 złotych.

8. Role lwh. (287/XVIII.) nabyła Józefa Müllerowa od Michała Müllera, za cenę 2.150 złotych.

9. Część (1/3) roli lwh. 274/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi nabył Jozef Ochmański od Stanisławy Szczypczykowej, za cenę 800 złotych.

10. Część (9/100) domu trzechpiętrowego przy ul. św. Stanisława L. or. 6, L. sp. 168/VIII. nabyła Sara Rebhan od Felicji Abendowej, za cenę 6.000 złotych.

11. Dom jednopiętrowy przy ul. Rękawka L. or. 31, L. sp. 511/XXII. nabyła Della Knoeblowa od Klementyny i Mieczysława Sochów, za cenę 22.500 złotych.

12. Role lwh. 1115/XXII. przy ul. Łagiewnickiej nabył Dr. Tomasz Lulek od Polskiego Towarzystwa Handlowego S. A. w Krakowie, za cenę 6.000 dolarów.

13. Dom jednopiętrowy przy ul. Krasickiego L. or. 24, L. sp. 526/XXII. nabyła Marja Górowa od Dr. Kazimierza, Anny, Jana i Stanisława Putków oraz Marji Maślanowej, za cenę 22.000 złotych.

14. Dom dwupiętrowy przy ul. Edmunda Wasilewskiego L. or. 12, L. sp. 284/XI. nabyła Franciszka Zajdzikowa od Jadwigi Brylińskiej, za cenę 45.000 złotych.

15. Dom dwupiętrowy przy ul. Jana Kochanowskiego L. or. 24, L. sp. 460/IV. nabył Dr. Jozef Marjewski od Franciszki Cateyowej, za cenę 13.000 złotych.

16. Dom jednopiętrowy przy ul. Arjańskiej L. or. 8, L. sp. 160/VI. nabyli po połowie Salomon i Breindla Reisfeldowie od Stefanji, Tadeusza i Stefana Zwolińskich, za cenę 60.000 złotych.

17. Role lwh. 400/X. i 401/X. przy ul. Twardowskiego nabyli po połowie Ignacy i Helena Wilkowie od Marji Talagowej, za cenę 3.000 złotych.

18. Część (8/256) domu parterowego przy ul. Grzegórzeckiej L. or. 154, L. sp. 48/XX. nabyła Anna Bawolska od Wojciecha, i małoletnich: Stefana i Janiny Trynków, za cenę 150 złotych.

19. Część (1/4) łąki lwh. 97/XIV. przy ul. Miechowskiej nabyła Antonina z Mikulskich Cudkowa od Marji z Mikulskich Szufowej, za cenę 5.075 złotych.

20. Role lwh. 44/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi nabyła Anna Wojtalowa od Jana Legutki, za cenę 2.437 dolarów.

21. Część ($^{30}/_{100}$) domu dwupiętrowego przy ul. Lubomirskiego L. or. 5, L. sp. 312/VI. nabyli po $^{15}/_{100}$ Salomon i Feigla Holänderowie od Reginy Zucker, za cenę 4.000 złotych.

22. Rolę lwh. 284/XVII. przy ul. Litewskiej nabył Stanisław Kawalec od Antoniego i Zofji Basterów, za cenę 6.500 złotych.

23. Część ($^{6}/_{24}$) domu dwupiętrowego przy ul. Bonerowskiej L. or. 8, L. sp. 343 VI. nabyli po $^{3}/_{24}$ Mojżesz i Estera Kornheiserowie od inż. Bernarda i Dr. Leona Schmeidlerów, Reginy Jakobs i Dr. Stanisława Mandelbauma, za cenę 15.100 złotych.

24. Łąkę lwh. 1307/XXI. przy ul. Prokocimskiej nabył Lazar Lippermann od Jetti i Biszka Lippermannów, za cenę 2.000 złotych.

25. Gliniankę lwh. 1292/XXI. przy ul. Prokocimskiej nabył Adolf Finder od Biszka Lippermanna, za cenę 11.000 złotych.

26. Części ($^{8}/_{16}$) domów parterowych przy ul. Mazowieckiej L. or. 32, L. sp. 12 i L. or. 34, L. sp. 106/XVII. nabyli po $^{4}/_{16}$ Kazimierz Dobija i Dr. Henryk Toczewski od Franciszki Czekajskiej, za cenę 2.000 dolarów i 6.000 złotych.

27. Parcelę budowlaną lwh. 530/XVI. przy ul. Bronowickiej nabył inż. Karol Bryjak od Macieja Prusa Biesiadeckiego, za cenę 864 dolarów.

28. Rolę lwh. 355/X. przy ul. Kobierzyńskiej nabył Jan Wydro od Józefa Mikołajczyka, za cenę 1.400 zł.

29. Część ($^{1}/_{2}$) ogrodu i parceli budowlanej lwh. 103/XVII. przy ul. Prądnickiej nabył Inż. Włodzimierz Rychlewski od Dr. Bolesława Rychlewskiego, za cenę 10.000 złotych.

30. Część ($^{38}/_{132}$) domu parterowego przy ul. Mogilskiej L. or. 103, L. sp. 75/XX. nabyli po ($^{19}/_{132}$) Chaim i Rozalja Lieberfeundowie od Michaliny Lemler, za cenę 5.500 złotych.

31. Części ($^{1}/_{4}$) domu parterowego przy ul. Płaszowskiej L. or. 103/XVI. 49/XXI., ogrodu lwh. 309/XXI., domu jednopiętrowego L. or. 98, L. sp. 265/XXI., pastwiska lwh. 1146/XXI. i ($^{1}/_{2}$) roli lwh. 1533/XXI. wszystko przy ul. Płaszowskiej nabyła Michalina z Korpalów Lorkowa od Józefa Lorka, za cenę 6.000 złotych.

32. Część ($^{1}/_{2}$) roli lwh. 178/XX. przy ul. Miedzianej nabyła Anna Bauerowa od Jana Wątkowskiego, za cenę 420 złotych.

33. Rolę lwh. 170/XXI. przy ul. Golikówka nabył Józef Szafraniec od Józefa Cieślaka, za cenę 800 zł.

34. Część ($^{3}/_{6}$) domu jednopiętrowego przy ulicy Grzegórzeckiej L. or. 27, L. sp. 5/XIX. nabyli po ($^{1}/_{6}$) Piotr, Wacław Piotr 2-im. i Adam Jewarzowie od Alojzego Chojnackiego, za cenę 30.000 złotych.

35. Część ($^{1}/_{2}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Józefa Dietla L. or. 32, L. sp. 59/VII. nabyła Leonja Marderowa od Michała Weitza, za cenę 40.000 złotych.

36. Część ($^{8}/_{100}$) domu trzechpiętrowego przy ul. św. Stanisława L. or. 6, L. sp. 168/VIII. nabyła Sara Rebhan od Szymona Silbigera, za cenę 5.000 złotych.

II. Przez inne umowy.

1. Dom parterowy przy ul. Koletek L. or. 11, L. sp. 151/VII. wartości 18.000 złotych, nabył w drodze darowizny Samuel Józef 2-im. Feiner od Dawida Leiba 2-im. Tiobasa.

2. Część ($^{1}/_{2}$) domu dwupiętrowego przy ul. Kanoniczej L. or. 16, L. sp. 116/I. wartości 26.500 złotych, nabyła w drodze darowizny Joanna z Wisłockich Meysztowiczowa od Marji Wandy Ludwiki 3-im. Dr. Wisłockiej.

3. Część ($^{1}/_{2}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Sołtyka L. or. 17, L. sp. 306/VI. wartości 20.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Balbina Zucker od Reginy Zucker.

4. Część ($^{7}/_{32}$) domu dwupiętrowego przy ul. Batorego L. or. 18, L. sp. 166/IV. wartości 14.875 złotych, nabyła w drodze darowizny Zofja Skórczewska od Stanisława Skórczewskiego.

5. Część ($^{3}/_{10}$) gruntu lwh. 831/XXII. wartości 2.800 złotych, nabyła w drodze darowizny Helena Wachsowa od Emanuela Wachsa.

6. Część ($^{1}/_{2}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Krzywej L. or. 13, L. sp. 88/V. wartości 49.145 złotych, nabyła w drodze darowizny Sydonja Monderer od Rozalji Monderer.

7. Część ($^{1}/_{6}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Grodzkiej L. or. 10, L. sp. 58/I. wartości 10.000 złotych, nabyła w drodze darowizny Emma z Rosenbergów Wassermannowa od Dr. Józefa Wassermanna.

8. Część ($^{2}/_{8}$) domu parterowego przy ul. Czarnowiejskiej L. or. 22, L. sp. 30/XIV. wartości 6.000 złotych, nabyli po ($^{1}/_{4}$) w drodze zamiany za realność położoną poza obrębem Krakowa, Ignacy i Józefa Hajdzińscy od Franciszki Anieli 2-im. z Hajdzińskich Worytkiewiczowej.

III. Przez egzekucję.

1. Część ($^{1}/_{2}$) domu parterowego przy ul. Czackiego L. or. 12, L. sp. 103/IX. wartości 400 złotych, nabyła drogą egzekucji Józefa z Kostrzów 1° Piszczkowa 2° Pietruszkowa od Marjana Szpili.

IV. Przez śmierć właściciela.

1. Domy jednopiętrowe przy ul. Smoleńsk L. or. 17 L. sp. 63/III. i L. or. 15, L. sp. 14/III., nabyli Janina Mantlowa ($^{3}/_{4}$) i Dr. Adam Herz ($^{1}/_{4}$) w spadku po błp. Marji Herzowej.

2. Część ($^{4}/_{8}$) domu trzechpiętrowego przy ul. Józefa L. or. 3, L. sp. 260/VIII. wartości 36.625 złotych, nabyli Leib ($^{1}/_{8}$) i Józef ($^{3}/_{8}$) Leserowie w spadku po błp. Cyporze z Wigdorów Leserowej.

3. Część ($^{3}/_{8}$) domów dwupiętrowych przy ul. Jagiellońskiej L. or. 12, L. sp. 206/I. i przy ul. Florjańskiej L. or. 44, L. sp. 342/I. wartości 101.685 złotych, nabył Bohdan Meleniewski w spadku po śp. Matyldzie z Włodaków Meleniewskiej.

4. Część ($^{5}/_{8}$) domu dwupiętrowego przy ul. Żelaznej L. or. 1, L. sp. 189/XVIII. wartości 48.390·60 zł., nabyła Amalja z Gleisnerów Schulzingerowa w spadku po błp. Jachecie Gleisnerowej.

5. Część ($^{8}/_{32}$) domu jednopiętrowego przy ul. Lubicz L. or. 21, L. sp. 159/VI. wartości 21.130 złotych, nabyli Elżbieta ($^{2}/_{32}$) i małoletnia Elżbieta oraz Stanisław po ($^{3}/_{32}$) hr. Badeniowie w spadku po śp. Marcinie hr. Badenim.

6. Dom parterowy przy ul. Wiślisko L. or. 36, L. sp. 9/XIX. wartości 12.500 złotych, nabyli po ($^{2}/_{12}$)

Aleksander i Felicja Galiszkiewiczowie, Marja Pasternak oraz po (3/12) Antonina Pawlikowa i Agnieszka Galiszkiewicz w spadku po śp Marji z Nalepów Galiszkiewiczowej.

7. Część (16/32) domu parterowego przy ul. Ks. Józefa L. or. 14, L. sp. 76/XIII. wartości 19.650 złotych, nabyli Anna z Madejczyków Gogulska (4/32) zaś Władysława, Jan i Czesława Gogulscy oraz Anna z Gogulskich Podolska po (3/32) w spadku po śp. Janie Gogulskim.

8. Część (8/16) domu dwupiętrowego przy ul. Chodkiewicza L. or. 12, L. sp. 203/XIX. wartości 17.994 zł. nabyli Marja (5/16) i Stanisław (3/16) Dudkowie w spadku po śp. Marji z Józefczaków Dudkowej.

9. Część (48/128) domu trzechpiętrowego przy ul. Józefa Dietla L. or. 5, L. sp. 284/VIII. wartości 44.385 złotych, nabyli Helena z Aptów 1-go Silberzweig 2-go Rabi 3-go Bornsteinowa (12/128) zaś Estera Einhornowa, Gitla Perlbergowa, Leib Bornstein i Chana Deutscherowa po (9/128) w spadku po błp. Lejzorze Dawidzie 2-im Bornsteinie.

10. Dom parterowy przy ul. Królowej Jadwigi L. or. 11, L. sp. 149/XIII. wartości 7.657·50 złotych, nabyła Marta z Bejczów Eimerowa w spadku po błp. Zygfrydzie Eimerze.

11) Część (435/2304) domu parterowego przy ul. Król. Jadwigi L. or. 50, L. sp. 130/XIII. wartości 680 złotych, nabyli po (145/2304) Mieczysław, Władysław, i Stanisław Chrostkowie w spadku po śp. Tadeuszu Chrostku.

12. Rolę lwh. 714/XVII. przy ul. Pod Fortem, wartości 18.180 złotych, nabył małoletni Bolesław Antoni 2-im. Chmielewski w spadku po śp. Antonim Chmielewskim.

13. Część (117/216) domu jednopiętrowego przy ul. Łobzowskiej L. or. 17, 19, 21, L. sp. 102/IV. wartości 61.863 złotych, nabyli (39/216) Dr. Tadeusz Kucz i Karolina Schiberlowa, zaś po (13/216) małoletnie Zofja, Janina i Jadwiga Kuczówne w spadku po śp. Eleonorze z Uznańskich Kuczowej.

14. Dom parterowy przy ul. Długiej L. or. 20, L. sp. 9/V. wartości 83.466 zł. 80 groszy, nabyli Marja (2/8), Janina i Stanisław po (3/8) Chęcińscy w spadku po śp. Janie Kantym Chęcińskim.

15. Część (6/12) domu parterowego przy ul. Duchackiej L. or. 14, L. sp. 19/XVIII. wartości 9.110 zł., nabyli po (1/12) Michał, Tadeusz, Karol, małoletni Władysław i Anna (2/12) Ladrowie w spadku po śp. Józefie z Czyścików Ladrowej.

16. (1/3) ogrodu lwh. 110/XI. przy ul. Szwedzkiej wartości 5.741·06 złotych, nabyła Helena Kroo w spadku po śp. Amalji Kroo.

17. Część (24/320) roli przy ul. Miedzianej lwh. 104/XX. wartości 675 złotych, nabyli Franciszek Łacheta (12/320), zaś Franciszka Kudasowa, Stanisław, Roman i małoletni Władysław Łachetowie po (3/320) w spadku po śp. Janie Stanisławie 2-im. Łachecie.

18. Części (1/4) roli lwh. 190/XIII. i 544/XIII. przy ul. Królowej Jadwigi łącznej wartości 4.571·63 złotych, nabyła małoletnia Krystyna Stefanja 2-im Kiperówna w spadku po śp. Mateuszu Kiperze.

19. Część (8/16) domu dwupiętrowego przy ul. Tadeusza Kościuszki L. or. 40, L. sp. 78/XII. wartości 85.010 złotych, nabyli Estera vel Wiktorja Korngoldowa (2/16), Helena Szymczakowska i Ferdynand Korngold po (3/16) w spadku po błp. Karolu Korngoldzie.

20. Część (4/20) parceli budowlanej przy ul. Kazimierza Wielkiego, wartości 8.280 złotych, nabyli Teodora Burstinowa (1/20), zaś małoletni Jerzy, Reginald, Konrad 3-im Burstin (3/20) w spadku po śp. Maksymiljanie Burstinie.

21. Dom trzechpiętrowy przy ul. Słonecznej L. or. 3, L. sp. 213/XII. wartości 134.515 złotych. nabyli Stanisław (4/16) i Walentyna, Władysław, Karolina i Marja po (3/16) Dudkowie w spadku po śp. Annie Dudkowej.

22. Część (1/2) domu parterowego przy ul. Miechowskiej L. or. 14, L. sp. 112/XIV. wartości 4.830 zł., nabyła Marja Droździewicz w spadku po śp. Andrzeju Droździewiczu.

23. Część (20/40) domu dwupiętrowego przy ul. Kołłątaja L. or. 14, L. sp. 332/VI. wartości 33.282·50 złotych, nabyli Jonasz Landau (5/40), zaś Józef Szyja 2-im Kornreich, Jetti Ickowiczowa, Salomea Glücksmanowa i małoletni Kalman i Joanna Landauowie po (3/40) w spadku po błp. Guście Landau.

24. Cześć (2/4) domu parterowego przy ul. Świstackiego L. or. 3, L. sp. 55/XVII. wartości 5.210 zł., nabyli po (1/4) Teofila z Wójcików Zawrzykrajowa i Rudolf Wójcik w spadku po śp. Katarzynie z Wójcików Kędzierskiej.

25. Część (1/84) domu dwupiętrowego przy ul. Augustjańskiej L. or. 32, L. sp. 586/VIII. wartości 251·28 złotych, nabył Simche Ganc w spadku po błp. Liebenie Infeldzie.

26. Część (8/16) roli lwh. 155/XIII. przy ul. Król. Jadwigi, wartości 6.268·50 złotych, nabyły po (3/16) Halina Adela 2-im, małoletnia Stefanja Janina 2-im i (2/16) Klara Gawlikowskie w spadku po śp. Stefanie Gawlikowskim.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 1.

Okólnik Nr. 5 z dnia 11 stycznia 1934 r.

w sprawie usytuowania budynków frontowych
(Nr. SB. 28/23/1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku z zapytaniem jednego z P. P. Wojewodów co do sposobu stawiania budynków frontowych względem ulicy lub drogi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Na podstawie art. 11 pkt. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w planach zabudowania mogą być ustalone „frontowe linje zabudowania", czyli linje ściśle określające położenie względem ulicy ścian frontowych budynków, tak co do ich odległości od ulicy, jak i co do kierunku względem ulicy.

W braku planów zabudowania jakoteż w przypadkach, gdy istniejące plany zabudowania nie ustalają frontowych linij zabudowania, przepisy miejscowe wydane na podstawie art. 415 lub 416 cytowanego wyżej rozporządzenia mogą ustalić sposób zabudowania działek wogóle, jakoteż warunki, którym powinny czynić zadość budynki, wznoszone przy ulicach w szczególności (art. 408 pkt. 3 i 8), a więc między innemi mogą ściśle określić w jaki sposób powinny być stawiane budynki frontowe względem ulicy.

Jednakowoż i w przypadkach, gdy ani plan zabudowania ani przepisy miejscowe nie uregulowały sposobu stawiania budynków względem ulicy, właściwe władze nie powinny dozwalać, by frontowe budynki były wznoszone w sposób szpecący wygląd osiedla, bądź ulicy lub drogi. Prawo władz do żądania, ażeby budynki frontowe nie szpeciły osiedla lub ulicy wypływa z art. 380 cytowanego rozporządzenia w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663). W myśl postanowień, zawartych w tym artykule, w razie wzniesienia budynku bez pozwolenia, właściwe władze mogą żądać wykonania pewnych zmian w budynku między innemi i wtedy, gdy budynek zniekształca lub szpeci ulice, place, wygląd miejscowości lub krajobrazu, — w razie, gdy zeszpecenie lub zniekształcenie nie może być usunięte w drodze dokonania zmian lub przeróbek, — nawet rozebrania budynku.

Skoro więc, jak wypływa z powyższego, władze w celu usunięcia zeszpecenia mogą żądać zmian w już wzniesionym budynku, a nawet i rozebrania takiego budynku, to tem bardziej mogą zabronić wzniesienia budynku w sposób szpecący lub zniekształcający ulice, place i t. p.

Ponieważ zaś stawianie budynków pod kątem do ulicy niewątpliwie szpeci wygląd ulicy, przeto władze przy udzielaniu pozwoleń na budowę powinny żądać, ażeby budynki były stawiane równolegle do linji ulicy, rzecz oczywista, o ile specjalne warunki lokalne, uniemożliwiające takie usytuowanie budynków nie stoją na przeszkodzie.

Przytem zauważa się, że nieprostopadłe położenie granic poszczególnych działek do kierunku ulicy, samo przez się nie powinno być traktowane jako przeszkoda do wznoszenia budynków równolegle do ulicy, w przypadkach zaś, gdy w pewnej części osiedla istnieje większa ilość skośnych do kierunku ulicy i wąskich parcel, nie nadających się do zabudowania zgodnie z przepisami bądź do ekonomicznego zabudowania, właściwe władze powinny rozważyć potrzebę przeprowadzenia scalenia w myśl art. 68—143 prawa budowlanego.

(—) Zbikowski

Dyrektor Departamentu.

Pismo okólne z dnia 10 stycznia 1934 r.

w sprawie udziału izb rolniczych w wykonywaniu przez wojewodów nadzoru nad działalnością pow. zw. samorządowych w zakresie rolnictwa

(Nr. SS. 57/7/2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

Nawiązując do pisma okólnego Nr. SS. 52/7/1 z 28 VIII. 1933 r. w sprawie współpracy izb rolniczych z samorządem terytorjalnym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina, że w myśl postanowień art. 8 p. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 III. 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 16 z 1933 r.) do zadań nowoutworzonych izb rolniczych m. in. należy współdziałanie z władzami państwowemi przy wykonywaniu nadzoru nad działalnością powiatowych związków samorządowych. Jednym z najważniejszych celów tego współdziałania jest zapewnienie jednolitości prowadzonej przez obydwie organizacje samorządowe akcji w dziedzinie popierania rozwoju rolnictwa.

Celem urealnienia współpracy organów ustrojowych powiatowych związków samorządowych z izbami rolniczemi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych uważa za konieczne uwzględnienie w pracach powiatowych związków samorządowych następujących form współpracy:

1) Uzupełnienie składu powiatowych komisji rolnych, utworzonych w myśl p. 5-go okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1928 r. Nr. 150 (Zbiór Zarz. M. S. Wewn. str. 1329, poz. 4), w tym kierunku, aby w skład powiatowych komisyj rolnych wchodzili z urzędu obok dotychczasowych przedstawicieli rolnictwa — wszyscy radcowie izby rolniczej z obszaru danego powiatu.

2) Zawiadamianie izb rolniczych o posiedzeniach powiatowych komisyj rolnych oraz o tych posiedzeniach rady i wydziału powiatowego, na których mają być omawiane sprawy, dotyczące rolnictwa z tem, że izbom rolniczym przysługiwać będzie prawo uczestnictwa w posiedzeniach przez swego delegata lub delegatów z głosem doradczym, a ponadto w miarę możności zapraszanie w takim samym charakterze przedstawicieli izb rolniczych na posiedzenia rad i wydziałów powiatowych przy rozpatrywaniu preliminarzy budżetowych dz. X.

3) Opracowywanie przez wydziały powiatowe jednocześnie z preliminarzem budżetowym działu X — rocznego szczegółowego planu prac nad podniesieniem rolnictwa w danym powiecie. Plan ten winien być uzgodniony z właściwą izbą rolniczą, której rola polegałaby nie tyle na krytyce i doradztwie co do wysokości sum, uzależnionych z natury rzeczy przedewszystkiem od całokształtu gospodarki finansowej samorządu powiatowego, ile na pomocy fachowej w repartycji na poszczególne cele tych sum, jakiemi dany powiatowy związek samorządowy dysponuje na akcję popierania rolnictwa. Ma to na celu koordynowanie zamierzeń poszczególnych powiatów z punktu widzenia planu działania izby.

4) Przesyłanie izbom rolniczym przez wydziały powiatowe 1 egzemplarza projektu budżetu oraz rocznego planu prac nad popieraniem rolnictwa równocześnie z przesłaniem tych samych materjałów władzy nadzorczej do zatwierdzenia.

5) Zalecenie przewodniczącym wydziałów powiatowych, aby co do obsady personalnej stanowisk instruktorów rolnych wszelkich kategoryj brana była pod uwagę fachowa opinja izby oraz aby wnioski izby rolniczej co do konieczności ewentualnych zmian na tych stanowiskach — ze względu na niedostateczne kwalifikacje fachowe zatrudnionych pracowników — w każdym przypadku były przez wydziały powiatowe rozpatrywane i uwzględniane, niemożność zaś w przypadkach wyjątkowych uwzględnienia wniosku izby była należycie uzasadniana.

Powyższe dotyczyłoby instruktorów rolnych nietylko pozostających na etacie samorządu, co zostało już zalecone pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia r. ub. Nr. SS. 52/7/1, ale również instruktorów, utrzymywanych z zasiłków samorządowych przez organizacje rolnicze.

6) Zalecenie utworzenia, o ile środki finansowe na to pozwolą we wszystkich powiatach instytucyj agronomów powiatowych, utrzymywanych przez wydziały powiatowe, przy większej lub mniejszej pomocy finansowej izb rolniczych w zależności o ich zasobności.

Niektóre z izb pomoc tę już obecnie okazują, chociaż agronomowie powiatowi pozostają formalnie na etacie powiatowych związków samorządowych lub powiatowych towarzystw rolniczych. Tam, gdzie jest to dla izb niewykonalne, winny być jednak przez samorządy powiatowe w miarę posiadanie na ten cel środków finansowych stworzone etaty agronomów powiatowych, którzy byliby równocześnie referentami powiatowych komisyj rolnych oraz wykonawcami uzgodnionego pomiędzy powiatowym związkiem samorządowym, towarzystwem rolniczem i izbą planu pracy rolniczej w powiecie. Jest to zdaniem Ministerstwa rzeczą nieodzowną, zarówno z uwagi na usprawnienie służby agronomicznej w Państwie, jak i przygotowanie możliwości szybkiego przystosowania produkcji na wypadek wojny.

Celem wprowadzenia w życie powyższych form współpracy samorządu powiatowego z izbami rolniczemi Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie nadzorowanym przez siebie powiatowym związkom samorządowym właściwych zarządzeń.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca również uwagę, iż wobec utworzenia izb rolniczych staje się rzeczą zbędną funkcjonowanie przy radach wojewódzkich komisyj rolnych.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów, aby przed poddaniem pod obrady wydziału wojewódzkiego preliminarzy budżetowych powiatowych związków samorządowych wysłuchana była opinja izby rolniczej co do przeznaczenia kwot na poszczególne cele w dz. X. tego preliminarza i aby opinja ta była w miarę możności uwzględniana.

(—) Zbikowski

Dyrektor Departamentu.

Pismo okólne z dnia 11 stycznia 1934 r.

o sporządzaniu akt sprzedaży terenów budowlanych przy parcelacji

(Nr. SB. 7/1/4).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich oprócz śląskiego) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W myśl art. 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) podział położonych w osiedlach terenów, uznanych za budowlane w prawomocnym planie zabudowania, względnie w drodze uchwał rady gminnej (ewentualnie, o ile chodzi o osiedla wiejskie za zgodą starosty), a niestanowiących własności Państwa albo związków komunalnych, na dwie lub więcej działek, może być dokonywany tylko na podstawie zatwierdzonego planu parcelacji. Przed uzyskaniem takiego zatwierdzenia, umowy o odstąpieniu części nieruchomości nie mają mocy prawej.

Jednakowoż do wiadomości Ministerstwa doszło, iż zdarzają się wypadki, że notarjusze sporządzają akta kupna-sprzedaży terenów, będących w mowie połączonej z podziałem tych terenów na części, bez żądania od sprzedawców wykazania się uzyskaniem zatwierdzenia planu parcelacji odnośnych terenów.

Niniejszem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o zakomunikowanie, czy na obszarze podległym Panu Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) zdarzały się tego rodzaju wypadki.

(—) Szymkiewicz

Naczelnik Wydziału.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 2.

Okólnik Nr. 8 z dnia 13 stycznia 1934 r.

o usprawnieniu działalności komitetów rozbudowy w zakresie akcji budowlano-mieszkaniowej.

(Nr. BO. 40-1-52).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

I.

Na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast z dnia 22 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 481), zarządy gmin miejskich, w których ruch budowlany jest w zastoju lub niedostateczny i w których istnieje brak mieszkań, obowiązane są podjąć akcję, zmierzającą do poprawy stosunków mieszkaniowych.

Sposób przeprowadzenia akcji szczegółowo regulują przepisy powołanego rozporządzenia o rozbudowie miast oraz rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913),

zmienionego rozporządzeniami z dnia 6 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 476), z dnia 15 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 735) oraz z dnia 31 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 220).

Art. 2 rozporządzenia o rozbudowie miast ustala, że prowadzenie akcji zapobiegania brakowi mieszkań należy do zakresu działania zarządu miejskiego, a w większych miastach (liczących ponad 5000 mieszkańców) — do komitetu rozbudowy miasta.

Dotychczasowe doświadczenie wykazało, że akcja ta nie we wszystkich miastach jest prowadzona sprawnie i szybko, i nie wszędzie działają komitety rozbudowy, skutkiem czego wyniki jej są niedostateczne, a prywatne poczynania, pozostawione bez kierownictwa i należytego dozoru zarządów miejskich, powodują bezplanową rozbudowę i oszpecenie miast i ich okolic.

II.

W związku z powyższemi faktami proszę Pana Wojewodę o niezwłoczne spowodowanie przystąpienia przez te gminy miejskie, liczące powyżej 5000 mieszkańców, które są lub będą objęte kontyngentami kredytowemi, do planowej akcji budowlanej, a przedewszystkiem do powołania komitetów rozbudowy, których głównym zadaniem powinno być:

1) opracowywanie zawczasu programów rozbudowy razem z planami ich sfinansowania oraz wykonywanie innych czynności, przewidzianych w art. 4, 5, 7 rozporządzenia o rozbudowie miast oraz w § 2 i § 5 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu;

2) podejmowanie inicjatywy w kierunku niezwłocznego sporządzenia planu zabudowania, stosownie do przepisów art. 7, 9 i 25—35 prawa budowlanego z dnia 16/II. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w wypadku, gdy teren, niezbędny dla podjęcia akcji budowlano-mieszkaniowej, nie posiada takiego planu;

3) podejmowanie inicjatywy w sprawach:

a) ewidencji terenów, należących do terytorjalnych związków samorządowych, a ponadto takich terenów, należących do Skarbu Państwa i do osób prywatnych, które są potrzebne dla racjonalnej rozbudowy miasta;

b) wykonywania lub uzupełniania szczegółowych planów pomiarowych tych terenów;

c) wyjaśnienia i uporządkowania praw własności i spraw hipotecznych oraz wszelkiego rodzaju serwitutów w odniesieniu do terenów, wymienionych wyżej w punkcie a);

4) likwidacja pewnych pozostałości z okresów ubiegłych, jak:

a) zakończenie rozpoczętej zabudowy,

b) przedstawianie Ministerstwu Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem urzędów wojewódzkich wniosków o odstąpienie na podstawie rozporządzenia o rozbudowie miast takich gruntów państwowych, które zostały przydzielone lub wydzierżawione gminie, spółdzielniom lub innym instytucjom, oraz wniosków o przejęcie z powrotem przez Skarb Państwa takich gruntów państwowych lub takich ich części, które nie zostały zabudowane przez dotychczasowych posiadaczy i nie będą mogły być przez nich zabudowane w najbliższych latach z powodu braku środków finansowych;

5) przedstawienie urzędowi wojewódzkiemu wniosków co do przeprowadzenia czynności, dotyczących oszacowania, objętego programem rozbudowy terenu państwowego i stwierdzenia jego zbędności w takim terminie, aby nie spowodować opóźnienia akcji budowlanej;

6) współdziałanie z Państwem w jego akcji budowlano-mieszkaniowej, prowadzonej za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego, a między innemi:

a) zawiadamianie właściwego Oddziału Banku Gospodarstwa Krajowego o terminie pierwszego posiedzenia komitetu rozbudowy, zwołanego dla uchwalenia wniosków kredytowych z kontyngentu, wyznaczonego na dany rok dla umożliwienia Odziałowi wysłania swego delegata, który zapozna Komitet szczegółowo z obowiązującemi zasadami akcji kredytowo-budowlanej;

b) informowanie za pośrednictwem prasy lub w inny sposób, przyjęty w danej miejscowości, o wyznaczonych dla miasta kontyngentach kredytowych z Państwowego Funduszu Budowlanego i o zasadach kredytowania budownictwa mieszkaniowego, ustalanych przez Ministerstwo Skarbu, a komunikowanych komitetom rozbudowy przez Bank Gospodarstwa Krajowego;

c) kontrolowanie należytego zużycia przez budujących przyznanych im kredytów budowlanych, stosownie do postanowień art. 19 rozporządzenia o rozbudowie miast, ustalającego solidarną ze Skarbem Państwa gwarancję gmin miejskich za kredyty z Państwowego Funduszu Budowlanego, udzielane na wniosek komitetów rozbudowy. (Kontrola zużycia kredytów ma być podejmowana z urzędu i w żadnym wypadku nie może odbywać się na koszt budującego);

d) stosowanie się do instrukcyj o kredytowaniu budownictwa mieszkaniowego, inwestycyj terenowych i akcji parcelacyjnej, wydawanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

III.

1) Komitet rozbudowy ma być zorganizowany stosownie do przepisów art. 3 rozporządzenia o rozbudowie miast i § 1 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu do tego rozporządzenia; przyczem do komitetu powinny być powoływane przedewszystkiem osoby orjentujące się w czynnościach, dotyczących rozbudowy miast, (sporządzenia planów pomiarowych, zabudowania, parcelacji, scalenia działek, programów rozbudowy, wykonywania inwestycyj terenowych, finansowania budowy itp.).

2) Dla ustalenia sposobu działania komitetu rozbudowy ma być opracowany i przyjęty regulamin w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu i niniejszego zarządzenia, o ile regulaminu takiego dotychczas niema.

3) Dla szybkiego przeprowadzania wyszczególnionych wyżej czynności posiedzenia komitetu mają się odbywać w odstępach czasu, odpowiadających pilności spraw, a nie przekraczających dwu tygodni.

4) Sprawozdania półroczne z działalności komitetu (§ 1 rozporządzenia Ministra Skarbu) mają być przedstawiane radzie miejskiej do zatwierdzenia w styczniu i lipcu każdego roku, a następnie, najpóźniej w tydzień, po zatwierdzeniu, przesyłane do wiadomości właściwym Oddziałom Banku Gospodarstwa Krajowego.

IV.

Program rozbudowy, o którym wyżej mowa w punkcie II—1), powinien być zgodny z zatwierdzonym lub prawomocnym planem zabudowania miasta, a gdy grunty są położone w sferze interesów mieszkaniowych miasta i nie posiadają zatwierdzonego lub prawomocnego planu zabudowania — z jego projektem.

W wypadkach, gdy w planie zabudowania lub w jego projekcie zostały ustalone wytyczne, wymagane przez art. 10, bądź art. 11 powołanego wyżej prawa budowlanego, w szczególności rodzaj i zakres budowy, niema potrzeby określania tych danych w programie rozbudowy. W takim razie program rozbudowy powinien tylko powołać się na wymienione dane, a ponadto określić na ich podstawie dokładnie, lecz w sposób możliwie zwięzły, obszar niezbędny dla przewidzianej budowy domów mieszkalnych i urządzeń pomocniczych oraz kolejność akcji w okresie, przewidzianym przez program.

Ustalanie w programie rozbudowy rodzaju i zakresu budowy jest konieczne tylko wtedy, gdy dane te zostały pominięte w zatwierdzonym lub prawomocnym planie zabudowania lub projekcie tego planu.

W programach rozbudowy, w planach ich sfinansowania i w ustalaniu kolejności akcji budowlanej zawsze powinna być przeprowadzana zasada celowości, oszczędności, higjeny i estetycznego zabudowania, jak tego wymagają przepisy prawa budowlanego (art. art. 12—20, 175, 262, 337 i inne).

Do przeprowadzenia tej zasady należy dążyć przez:

1) skupianie akcji budowlanej na obszarach, stanowiących zwartą całość i tak położonych, aby realizowanie urządzeń terenowych, niezbędnych dla podjęcia akcji, i nawiązanie tych urządzeń do już istniejących było łatwe do przeprowadzenia i nie powodowało znacznych lub przedwczesnych kosztów oraz aby odpowiadało programowi realizacji planu zabudowania miejscowości i programowi sfinansowania tego planu (§ 4 pkt. f) rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z 23/IV. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 362);

2) należyte wyzyskanie istniejących inwestycyj terenowych (arteryj komunikacyjnych, kanalizacji, wodociągu, urządzeń oświetleniowych i innych);

3) stosowanie budownictwa zbiorowego;

4) budowę domów (mieszkań) według projektów, odpowiadających warunkom oszczędności, celowości i estetyki, przedewszystkiem, według projektów wyróżnianych na konkursach architektonicznych, ogłaszanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego;

5) scalanie działek budowlanych tam, gdzie to będzie potrzebne dla pobudzenia ruchu budowlano-mieszkaniowego i racjonalnej zabudowy działek (art. 68 i następne prawa budowlanego).

V.

Plan sfinansowania programu rozbudowy ma przedstawiać w zwięzły sposób:

1) zestawienie przybliżonych kosztów wykonania inwestycyj terenowych, niezbędnych dla podjęcia akcji budowlanej, jeżeli te koszty nie zostały przedstawione w planie zabudowania lub projekcie tego planu (§ 4 pkt. f) powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Robót Publicznych;

2) zestawienie danych, stwierdzających, że gmina lub inna osoba prawna lub fizyczna, na której cele budowlane przeznaczane są grunty, będzie w możności zrealizować wymienione w poprzednim punkcie inwestycje i budowę domów w sposób i w terminie określonym w programie rozbudowy.

Gdy plan zabudowania lub jego projekt wykazują kolejność i koszty wykonania inwestycyj terenowych, niema potrzeby przedstawiania tych danych w planie sfinansowania należy tylko powołać się na odnośne dane, zawarte w planie zabudowania lub w jego projekcie.

VI.

Jeżeli program rozbudowy przewiduje zużytkowanie gruntów i zabudowań państwowych i gdy wobec tego ma być przedstawiany do zatwierdzenia Ministrowi Spraw Wewnętrznych (ostatni ustęp art. 4 i art. 14 rozporządzenia o rozbudowie miast oraz § 5 rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu) — do programu tego mają być dołączane następujące dane:

1) uchwalony przez organ stanowiący gminy wniosek o odstąpienie jej gruntów i zabudowań z ewentualną aljencją gruntów na rzecz osób trzecich, a przedstawiający dokładny i kompletny wykaz gruntów i zabudowań, zgodny z wykazem podanem w planie pomiarowym, o którym mowa niżej w punkcie 5-ym;

2) plan sfinansowania programu rozbudowy omówiony wyżej w dziale V-ym;

3) uwierzytelniona odbitka zatwierdzonego lub prawomocnego planu zabudowania, gdy teren położony jest w granicach administracyjnych miasta, albo uwierzytelniona odbitka projektu planu zabudowania, gdy nieruchomość położona jest w sferze interesów mieszkaniowych miasta i nie posiada zatwierdzonego lub prawomocnego planu zabudowania;

4) dane, stwierdzające, że projekt planu zabudowania (w razie braku zatwierdzonego lub prawomocnego planu zabudowania) został uzgodniony z zainteresowanemi władzami państwowemi (art. 27 i 28 prawa budowlanego), — a następnie uchwalony (art. 29 tegoż prawa);

5) plan pomiarowy, sporządzony przez mierniczego przysięgłego, zgodny z katastrem (jeżeli taki istnieje), a przedstawiający między innemi: a) dokładnie wyznaczone granice terenów, proponowanych do odstąpienia odpłatnego (na cele budowlano-mieszkaniowe) i bezpłatnego (na ogólne cele gminy), zgodnie z planem zabudowania lub projektem tego planu, odpowiadającym wymaganiom, podanym w poprzednim punkcie (zgodność planu pomiarowego z planem zabudowania ma być potwierdzona przez zarząd miejski; b) tabelę powierzchni terenów, wymienionych w punkcie a), przedstawionych w metrach kwadratowych, sporządzoną stosownie do oznaczeń katastralnych (jeżeli kataster istnieje); c) wszelkie zabudowania i inne objekty, znajdujące się na terenie; d) podział na parcele, jeżeli taki został dokonany;

6) dane o stanie hipoteki nieruchomości, objętych programem i ciążących na nich serwitutach.

VII.

Dane omawiane wyżej w działach II. — VI., mają być przez komitet rozbudowy przygotowywane zawczasu,

aby brak ich nie opóźnił akcji budowlanej oraz nie spowodował niedogodności i strat materjalnych przy jej realizowaniu.

To samo dotyczy przedstawiania do uchwalenia organom uchwalającym programu rozbudowy, wniosków na odstąpienie gruntu państwowego gminie i aljenacji gruntu na rzecz osób trzecich oraz projektu planu zabudowania, w razie braku zatwierdzonego lub prawomocnego planu zabudowania.

Uchwalenie programu rozbudowy wraz z planem sfinansowania, wniosku o odstąpienie terenu gminie z ewentualną aljenacją jego na rzecz osób trzecich oraz uchwalanie projektu planu zabudowania, jeżeli projekt ten nie został uchwalony przedtem, powinno być przeprowadzane w miarę możności jednocześnie.

Komitet rozbudowy powinien dokładnie sprawdzić, czy materjały dołączane do wniosku o odstąpienie gruntu państwowego na rozbudowę miasta zostały (przed wysłaniem ich do urzędu wojewódzkiego) skompletowane i wzajemnie uzgodnione i czy nie zawierają błędów, sprzeczności lub niejasności, które mogłyby spowodować zwrot tych materjałów przez władze państwowe do uzupełnienia.

VIII.

Za niedostosowanie się komitetu rozbudowy do powyższych zarządzeń czynię odpowiedzialnym osobiście prezydenta (burmistrza) miasta.

IX.

Jednocześnie proszę Pana Wojewodę o:

1) wydanie zarządzeń właściwym urzędnikom urzędu wojewódzkiego lub starostwa, aby:

a) czuwali (przez branie w miarę możności udziału w posiedzeniach komitetu) nad prawidłowością i szybkością pracy komitetu rozbudowy, a w szczególności nad przestrzeganiem niniejszego zarządzenia;

b) dane, wymagane przez punkty: a), b), c), d), e), f) okólnika Nr. 135 z dnia 31/X. 1932 r. (Nr. BZ. 1/1/17), były przygotowane w sposób wskazany w tym okólniku;

c) skład Komisji szacunkowej, ustalony przez okólnik, był uzupełniany, w wypadku szacowania terenu dla celów rozbudowy miasta, przez zapraszanie delegata właściwego Oddziału Banku Gosp. Krajowego;

d) materjały, otrzymane z zarządu miejskiego (program rozbudowy, wniosek na odstąpienie terenu gminie miejskiej i inne), przed wysłaniem tych materjałów do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, były w urzędzie wojewódzkim starannie kompletowane i sprawdzane dla upewnienia się, czy nie zawierają sprzecznych danych;

2) przesłanie Ministerstwu projektu wzorowego regulaminu komitetu rozbudowy, o którym mowa wyżej;

3) upoważnienie zarządów poszczególnych gmin miejskich miast niewydzielonych z powiatów do sporządzenia planów zabudowania (art. 21 prawa budowlanego), gdy to będzie możliwe, z uwagi na posiadanie przez gminę personelu dostatecznie wykwalifikowanego do spełniania tego zadania i gdy to będzie mogło przyczynić się do usprawnienia i przyśpieszenia akcji budowlano-mieszkaniowej;

4) przedstawienie mi:

a) wniosków w sprawie rozciągnięcia przepisów policyjno-budowlanych dla gmin miejskich (część II tytuł i prawa budowlanego) na gminy wiejskie w sferach interesów mieszkaniowych miast, szczególnie większych;

b) wniosków w sprawie odjęcia niektórym organom samorządowym funkcyj, powierzonych im mocą postanowień prawa budowlanego i przekazania tych funkcyj władzom administracji ogólnej, zgodnie z art. 393-a prawa budowlanego (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663 z 1930 r.), jeżeli takie zarządzenia przyczynią się do uporządkowania ruchu budowlanego;

c) szczegółowego sprawozdania z działalności komitetów rozbudowy za okres czasu od dnia 15 lutego do dnia 15 kwietnia 1934 r.

Odpisy wydanych zarządzeń, wymieniony wyżej projekt regulaminu i wnioski przedstawi mi Pan Wojewoda w terminie do dnia 28 lutego b. r.

Sprawozdanie o którem mowa w punkcie 4-c działu IX., ma być przedstawione Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w terminie do dnia 20 maja b. r.

Wykazy miast, objętych kontyngentami kredytowemi, zostaną podane Panu Wojewodzie przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Równocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 77 z dnia 5-go kwietnia 1929 r. w sprawie regulaminów dla komitetów rozbudowy (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1334 poz. 3).

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister.

Okólnik Nr. 9 z dnia 31 stycznia 1934 r.

o ustaleniu tytułów urzędowych: szefa władzy administracji ogólnej na obszarze m. st. Warszawy oraz szefa urzędu spraw mniejszości na Górnym Śląsku.
(Nr. Pers. 103/12)

Do

P. P.: Dyrektorów, Głównego Inspektora, Naczelników w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Na zasadzie art. 3 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 737), tytuł urzędowy szefa władzy administracji ogólnej na obszarze miasta st. Warszawy ustalony został rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780) w brzmieniu: „Komisarz Rządu na m. st. Warszawę" oraz tytuł szefa urzędu spraw mniejszości w górnośląskiej części województwa śląskiego w brzmieniu: „Naczelnik Urzędu Spraw Mniejszości".

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister.

Okólnik Nr. 11 z dnia 20 stycznia 1934 r.

o rejestracji stanu cywilnego osób bezwyznaniowych oraz należących do wyznań prawnie nieuznanych.

(AC. 27-g. 44/2)

Do

P. P. Wojewodów województw Centralnych i Wschodnich oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powzięło wiadomość, iż niektóre władze administracji ogólnej stosują sankcje karne z art. 25 prawa o wykroczeniach wobec osób bezwyznaniowych lub należących do wyznań prawnie nieuznanych, za zaniedbanie zarejestrowania tych, czy innych okoliczności w księgach stanu cywilnego.

Ministerstwo zwraca uwagę, że stosowanie omawianych sankcyj możliwe jest w tych tylko wyłącznie przypadkach, w których obowiązek rejestracji stanu cywilnego przewidziany jest wyraźnie w przepisach prawnych.

W przypadkach zatem, w których w płaszczyźnie obowiązującego ustawodawstwa zagadnienie rejestracji stanu cywilnego czy to osób bezwyznaniowych, czy też członków tej bądź innej społeczności wyznaniowej nie zostało dotychczas wogóle unormowane, podstawa do stosowania postanowień art. 25 prawa o wykroczeniach siłą rzeczy odpada.

Ministerstwo prosi P. Wojewodę o podanie wyjaśnienia tego do wiadomości i ścisłego przestrzegania władz podległych.

(—) *Weissbrod*
Dyrektor Departamentu.

Pismo okólne z dnia 16 stycznia 1934 r.

o nowym podziale Państwa na P. K. U.

(Nr. Wojsk. A. 7/1/1)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z wprowadzonemi od dnia 1. I. 1934 r. zmianami w podziale Państwa na P. K. U., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu aktualny wykaz P. K. U. wraz z przynależnemi powiatami.

Załącznik Nr. 1 do rozp. wyk. z dn. 16. III. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31), zawierający wykaz P. K. U. utracił aktualność.

Załączony wykaz należy podać do wiadomości zainteresowanych urzędów.

(—) *Wyszyński mjr.*
Dyrektor Biura Wojskowego.

WYKAZ
alfabetyczny Powiatowych Komend Uzupełnień.

L. p.	O. K.	Nazwa P. K. U.	Powiaty wchodzące w skład danej P. K. U.
1	IX	Baranowicze	baranowicki, nieświeski, stołpecki.
2	V	Będzin	będziński (z wyjątkiem m. Sosnowiec).
3	V	Bochnia	bocheński, brzeski (siedziba Brzesko).
4	IX	Biała-Podlaska	bialski (siedziba Biała Podlaska), włodawski.
5	III	Białystok	białostocki, wysoko-mazowiecki, szczuczyński w Grajewie.
6	IX	Bielsk	bielski (siedziba Bielsk Podlaski).
7	IX	Brześć n/Bugiem	brzeski (siedziba Brześć n/Bugiem), kobryński.
8	V	Bielsko	m. Bielsko, bielski (siedziba Bielsko Śląskie), cieszyński.
9	VI	Brzeżany	brzeżański, rohatyński, podhajecki.
10	VI	Buczacz	buczacki, tłumacki.
11	VIII	Bydgoszcz-Miasto	m. Bydgoszcz.
12	VIII	Bydgoszcz-Powiat	bydgoski, wyrzyski, szubiński, chodzieski, sępoleński.
13	II	Chełm	chełmski, krasnostawski.
14	I	Ciechanów	ciechanowski, mławski, działdowski, przasnyski.
15	IV	Częstochowa	częstochowski, włoszczowski.
16	VI	Czortków	czortkowski, borszczowski, zaleszczycki, kopyczynieckie.
17	V	Dębica	ropczycki, mielecki.
18	X	Drohobycz	drohobycki.
19	II	Dubno	dubieński.
20	VIII	Gdynia	m. Gdynia, morski (siedziba w Wejherowie).
21	VII	Gniezno	m. Gniezno, gnieźnieński, wrzesiński, średzki.
22	III	Grodno	grodzieński, sokólski.
23	I	Grodzisk Mazowiecki	sochaczewski, błoński (siedziba Grodzisk Mazowiecki).
24	X	Gródek Jagielloński	gródecki (siedziba Gródek Jagiell.), rudecki, mościski, jaworowski.
25	VIII	Grudziądz	m. Grudziądz, grudziądzki, świecki, tucholski, brodnicki, lubawski (siedziba Nowe Miasto n/Drwęcą).
26	II	Hrubieszów	hrubieszowski, tomaszowski.
27	VIII	Inowrocław	m. Inowrocław, inowrocławski, żniński, mogileński, wągrowiecki.

L. p.	O. K.	Nazwa P. K. U.	Powiaty wchodzące w skład danej P. K. U.
28	VII	Jarocin	jarociński, gostyński, krotoszyński, rawicki.
29	X	Jarosław	jarosławski, lubaczowski.
30	V	Jasło	jasielski, gorlicki.
31	VII	Kalisz	kaliski, turecki.
32	VI	Kamionka Strumiłowa	kamionecki (siedziba Kamionka Strumiłowa), radziechowski, sokalski.
33	VI	Kałusz	kałuski, doliński.
34	V	Katowice	m. Katowice, katowicki.
35	X	Kielce	kielecki.
36	VII	Konin	koniński, kolski.
37	IV	Końskie	konecki, opoczyński.
38	VI	Kołomyja I	kołomyjski, horodeński.
39	VI	Kołomyja II	kosowski (siedziba Kosów Pokucki), śniatyński.
40	VII	Kościan	kościański, śremski, leszczyński.
41	VIII	Kościerzyna	kościerski, kartuski.
42	II	Kowel	kowelski, lubomelski, koszyrski (siedziba Kamień Koszyrki).
43	V	Kraków-Miasto	m. Kraków.
44	V	Kraków-Powiat	krakowski, myślenicki.
45	II	Kraśnik	janowski (siedziba Janów Lubelski).
46	V	Królewska Huta	m. Królewska Huta, świętochłowicki.
47	II	Krzemieniec	krzemieniecki.
48	IV	Kutno	kutnowski, łęczycki.
49	III	Lida	lidzki, wołożyński, szczuczyński.
50	II	Lublin-Miasto	m. Lublin.
51	II	Lublin-Powiat	lubelski, lubartowski.
52	VI	Lwów-Miasto	m. Lwów.
53	VI	Lwów-Powiat	lwowski, bobrecki, przemyślański.
54	X	Łańcut	łańcucki, przeworski.
55	IV	Łódź-Miasto I	m. Łódź (kom. pol. państw. Nr. II, III, V, VIII, IX, XI).
56	IV	Łódź-Miasto II	m. Łódź (kom. pol. państw. I, IV, VI, VII, X, XII, XIII i XIV).
57	IV	Łódź-Powiat	łódzki, brzeziński.
58	II	Łuck	łucki.
59	IX	Łuków	łukowski, radzyński.
60	IX	Łuniniec	łuniniecki, stoliński.
61	I	Łomża	łomżyński, ostrołęcki.
62	IV	Łask	łaski.
63	I	Małkinia	ostrowski (Ostrów Mazowiecka), sokołowski, węgrowski.
64	V	Miechów	miechowski, olkuski.
65	I	Mińsk-Mazowiecki	miński (siedziba Mińsk-Mazowiecki), radzymiński.
66	I	Płońsk	płoński, sierpecki.
67	X	Nisko	niżański, (siedziba Nisko), tarnobrzeski.
68	IX	Nowogródek	nowogródzki.
69	V	Nowy-Sącz	nowosądecki.
70	V	Nowy-Targ	nowotarski, limanowski.
71	VII	Ostrów Wielkopolski	ostrowski (siedziba Ostrów Wielkopolski), kępiński.
72	X	Ostrowiec	opatowski sandomierski.
73	X	Pińczów	stopnicki (siedziba Busko), pińczowski, jędrzejowski.
74	IX	Pińsk	piński, drohicki.
75	IV	Piotrków	piotrkowski.
76	I	Płock	płocki, gostyniński.
77	VII	Poznań-Miasto	m. Poznań.
78	VII	Poznań-Powiat	poznański, nowotymski, wolsztyński.
79	III	Postawy	postawski, dziśnieński (siedziba Głębokie).
80	IX	Prużana	prużański, kosowski (siedziba Kosów Poleski).
81	X	Przemyśl	przemyski, dobromilski.
82	V	Pszczyna	pszczyński, rybnicki.
83	I	Puławy	puławski, garwoliński.
84	I	Pułtusk	pułtuski, makowski (siedziba Maków Mazowiecki).
85	I	Radom	radomski, kozienicki.
86	IV	Radomsko	radomszczański.

L. p.	O. K.	Nazwa P. K. U.	Powiaty wchodzące w skład danej P. K. U.
87	II	Równe	rówieński, zdołbunowski.
88	X	Rzeszów	rzeszowski, kolbuszowski.
89	VI	Rawa Ruska	rawski (siedziba Rawa Ruska), żółkiewski.
90	X	Sambor	samborski, turczański.
91	II	Sarny	sarneński, kostopolski.
92	X	Sanok	sanocki, krośnieński, liski, brzozowski.
93	IX	Siedlce	siedlecki.
94	IV	Skierniewice	skierniewicki, łowicki, rawski (siedziba Rawa Mazowiecka).
95	IX	Słonim	słonimski.
96	V	Sosnowiec	m. Sosnowiec.
97	VI	Stanisławów	stanisławowski, nadwórniański.
98	IV	Sieradz	sieradzki.
99	VIII	Starogard	starogardzki, chojnicki, tczewski.
100	III	Suwałki	suwalski, augustowski.
101	VI	Stryj	stryjski, żydaczowski.
102	III	Święciany	święciański, brasławski.
103	VII	Szamotuły	szamotulski, międzychocki, obornicki, żzarnkowski.
104	VI	Tarnopol	tarnopolski, trembowelski, skałacki, zbaraski.
105	V	Tarnowskie Góry	tarnogórski (siedziba Tarnowskie Góry), lubliniecki.
106	V	Tarnów	tarnowski, dąbrowski.
107	VIII	Toruń	m. Toruń, toruński, wąbrzeski, rypiński, chełmiński.
108	V	Wadowice	wadowicki, chrzanowski.
109	I	Warszawa-Miasto I	m. Warszawa, komisarjaty pol. państw. Nr. I, II, III, IV, V, XII, XXVI.
110	I	Warszawa-Miasto II	m. Warszawa, kom. pol. państw. Nr. IX, XI, XIII, XVI, XX, XXI, XXIII.
111	I	Warszawa-Miasto III	m. Warszawa, kom. pol. państw. Nr. XIV, XV, XVII, XVIII, XXIV, XXV.
112	I	Warszawa-Miasto IV	m. Warszawa, kom. pol. panstw. Nr. VI, VII, VIII, X, XIX, XXII.
113	I	Warszawa-Powiat	warszawski, grójecki.
114	IV	Wieluń	wieluński.
115	X	Wierzbnik	iłżecki (siedziba Wierzbnik).
116	III	Wilno-Miasto	m. Wilno.
117	III	Wilno-Powiat	wileńsko-trocki, oszmiański.
118	III	Wilejka	wilejski, mołodecki.
119	II	Włodzimierz	włodzimierski, horochowski.
120	III	Wołkowysk	wołkowyski.
121	VIII	Włocławek	włocławski, nieszawski, (siedziba Aleksandrów Kujawski) lipnowski.
122	II	Zamość	zamojski, biłgorajski.
123	V	Zawiercie	zawierciański.
124	VI	Złoczów	złoczowski, zborowski, brodzki.
125	V	Żywiec	żywiecki, bialski (siedziba Biała Małopolska).

Pismo okólne z dnia 17 stycznia 1934 r.
w sprawie orzeczenia N. T. A. o rozbiórce budynku, nakazanej przez władzę budowlaną.
(SB. 21 N/5/2)

P. P. Wojewodom (oprócz śląskiego).

Przesyła się do wiadomości odpis orzeczenia N. T. A. Nr. 1674/31 z dn. 3 listopada 1933 r.

(—) *Szymkiewicz*
Naczelnik Wydziału.

Załącznik do pisma ok. SB. 21 N. 5/2

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 1674/31.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Najwyższy Trybunał Administracyjny w sprawie ze skargi M. i A. B. na orzeczenie Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 13 września 1930 r. L. XV. 556/30 w przedmiocie nakazu rozbiórki domu, po przeprowadzonej dnia 3 listopada 1933 r. rozprawie, oddala skargę jako nieuzasadnioną.

Powody.

Magistrat m. Warszawy orzeczeniem z dnia 15 marca 1929 r. wezwał M. B. jako właściciela nieruchomości Nr. 19 przy ul. Narbutta w Warszawie, do opróżnienia i rozebrania samowolnie pobudowanego prowizorycznego parterowego domu drewnianego na wymienionej posesji, ponieważ w swoim czasie odmówił mu zatwierdzenia projektu budowy tego domu, jako zagrażającemu bezpieczeństwu publicznemu.

Odwołania B. od powyższego orzeczenia Magistratu m. Warszawy, Minister Robót Publicznych orzeczeniem z dnia 13 września 1930 r. L. XV. 556/30 nie

uwzględnił, uważając, że rozstrzygnięcie Magistratu znajduje oparcie w przepisach art. 380 prawa budowlanego. W uzasadnieniu orzeczenia przytoczono, że według protokółu oględzin technicznych dokonanych w dniu 17 grudnia 1929 r., dom nie posiada muru ogniochronnego od granicy nieruchomości sąsiedniej, piece urządzone są bezpośrednio przy ścianach drewnianych, wysokość zaś izb mieszkalnych wynosi tylko 2,25 w świetle, wobec czego uważać należy budynek za zagrażający bezpieczeństwu publicznemu w razie pożaru, oraz ujemnie oddziaływujący na zdrowie lokatorów, przyczem niebezpieczeństwo tego stanu rzeczy nie może być inaczej usunięte, jak przez rozbiórkę domu. Ponadto władza pozwana zaznacza, że przepisy art. 380 prawa budowlanego mają zastosowanie nietylko do domów wzniesionych po wejściu w życie tego prawa, lecz i do zbudowanych poprzednie, oraz że wyrok karno-sądowy z oskarżenia B. o samowolne wzniesienie domu, zwalniający go od kary nie zamyka władzy budowlanej prawa wydania decyzji na podstawie przepisów policyjno-budowlanych

Skarżąc powyższe orzeczenie Ministerstwa Robót Publicznych do Najwyższego Trybunału Administracyjnego podnosi skarżący, iż właścicielką spornej nieruchomości jest również i jego żona A. przez władzę administracyjną do sprawy nie wzywana, wobec czego władza naruszyła przepisy art. 380 prawa bud. oraz art. 9 i 22 prawa o postępowaniu administracyjnem, oraz, że zarządzenie władzy administracyjnej było już przedmiotem rozpoznania sądu karnego, który wyrokiem z dnia 28 marca 1930 r. uniewinnił go, wyrok zaś ten, jako prawomocny obowiązuje wszystkie władze państwowe.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozpoznawszy zarzuty skargi w związku z wywodami zawartemi w odpowiedzi na skargę władzy pozwanej, rozważył co następuje:

Art. 380 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli Dz. Ust. poz. 202, w brzmieniu obowiązującem w dacie wydania zaskarżonego orzeczenia, zawiera pomiędzy innemi postanowienie, iż władze budowlane w wypadku stwierdzenia uchybienia w utrzymaniu budynku, upoważnione są zawezwać właściciela do dokonania robót, mających na celu doprowadzenie budynku do stanu należytego, o ile zaś bezpieczeństwo publiczne nie może być zapewnione w drodze przeróbek lub użycia środków zapobiegawczych, — do rozebrania budynku w całości lub w części; według zaś art. 377 tegoż prawa obowiązani są do utrzymania budynku w stanie należytym właściciele lub osoby w ich imieniu działające. Wobec przytoczonego brzmienia zacytowanych przepisów, nie można uznać za trafne dowodzenie skargi, jakoby władza budowlana wydając zarządzenie, mające na celu ochronę bezpieczeństwa publicznego, miała jednocześnie obowiązek dociekania stosunku prawnego rozmaitych osób do danej nieruchomości. Przeciwnie należy uważać, iż wedle tych przepisów władza, gdy ma przed sobą osobę-współwłaściciela, względnie osobę reprezentującą właścicieli lub właściciela, danej nieruchomości, winna żądanie swoje kierować bezpośrednio do tych osób; natomiast byłoby niezgodnem z duchem przepisów policyjno-budowlanych, gdyby władza budowlana zmuszona była odwlekać zarządzenia często nie cierpiące zwłoki, ze stanowiska bezpieczeństwa publicznego, do czasu ustalenia stosunku prawnego odnośnych osób pomiędzy sobą lub do danej nieruchomości, lub też gdyby się władza wdawała w rozstrzyganie sporów prywatno-prawnych, do których powołane są wyłącznie sądy. Powoływanie się skargi na art. 9 i 22 rozp. Prezydenta R. P. o postępowaniu administracyjnem, jest również nietrafne, wedle bowiem brzmienia art. 22, władza administracyjna w wypadkach, gdy poszczególne przepisy nie zawierają postanowień odmiennych, ma prawo a nie obowiązek wzywać osoby, od których potrzebuje wyjaśnień, lub których udział w czynnościach uważa za potrzebny, a zatem wezwanie danej osoby do sprawy pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy. Skoro więc jest bezspornem i z akt wynika, że w sprawie niniejszej skarżący jest współwłaścicielem spornej nieruchomości i w toku postępowania administracyjnego stale występował, zwalczając zarządzenia władzy z merytorycznych względów, zarzut zaś o niewezwaniu współwłaścicielki — jego żony, wytoczył poraz pierwszy w skardze, zarzut ten ani ze względów formalnych w myśl art. 83 prawa z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym Dz. Ust. poz. 806, ani ze względów merytorycznych na uwzględnienie nie zasługuje.

Nieuzasadniony jest również i drugi zarzut skargi, jakoby sprawa będąca przedmiotem rozstrzygnięcia władzy administracyjnej, została już uprzednio załatwioną wyrokiem sądu karnego. Jak słusznie bowiem dowodzi władza pozwana, wyrok sądu karnego orzeka wyłącznie o winie skarżącego, co do samowolnego wzniesienia budynku, względnie niewykonania nakazu władzy rozbiórki tego domu, natomiast nie rozstrzyga kwestji, czy dom ten może być pozostawiony nadal ze stanowiska bezpieczeństwa publicznego. Te ostatnie sprawy rozstrzyga ocena domu ze stanowiska technicznego i oparte na tej technicznej opinji orzeczenie władzy policyjno-budowlanej, wydane w granicach przepisów prawa budowlanego.

W tym stanie rzeczy nie znajdując podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia, Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 3 listopada 1933.

Pismo okólne z dnia 22 stycznia 1934 r.

o przepisach meldunkowych dla P. K. U.

(Nr. Wojsk. H. 1//1/1).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu
na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła załączone przepisy dla P. K. U. w sprawie meldunków osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu do wiadomości.

Zwraca się uwagę na treść § 5 tych przepisów, według którego w sprawach, dotyczących ustalenia przynależności ewidencyjnej rezerwistów oraz w sprawach stwierdzenia braku adresu podoficerów i szeregowców rezerwy (posp. ruszenia) dla celów unieruchomienia ewidencji powiatowe komendy uzupełnień zwracają się bezpośrednio do urzędów meldunkowych (do zarządów gminnych) nie zaś do powiatowych władz administracji

ogólnej, jak to było w niektórych wypadkach praktykowane.

O powyższem należy zawiadomić zarządy gminne.

Za Szefa Biura Wojskowego:
(—) Lubodziecki
Radca Ministerjalny.

Załącznik do pisma ok. Nr. Wojsk. H. 1/1/1.

Ministerstwo Spraw Wojskowych, Departament Uzupełnień
Nr. 1006/14/I./Ew.

Warszawa, dnia 20 X. 1933 r.

Przepisy dla Powiatowych Komendantów Uzupełnień w sprawie meldunków osób, podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu.

§ 1. Obowiązek meldunkowy.

Obowiązek meldunkowy wszystkich obywateli Rzeczypospolitej jest uregulowany w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32/28) i w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84/30).

Meldunki osób podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu w myśl ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym i rozp. wyk. do tejże ustawy, wykonywane są łącznie z meldunkami administracyjnemi określonemi w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. Nr. 32/28).

Meldunki osób podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu, a przebywających zagranicą oraz obowiązki nadsyłania kart meldunkowych do P. K. U. przez urzędy konsularne określają odpowiednie §§ rozp. wyk. do ustawy o pow. obow. wojsk.

§ 2. Karty meldunkowe.

Urzędy meldunkowe (gminne) w kraju sporządzają i przesyłają do Powiatowych Komend Uzupełnień karty meldunkowe, lecz tylko w wypadkach, gdy zgłoszenia dotyczą:

a) przybycia do danej miejscowości na zamieszkanie,

b) wyjazdu zagranicę,

c) przyjazdu z zagranicy,

d) wprowadzenia się do innego domu w tej samej miejscowości (zmiana adresu),

e) przybycia do danej miejscowości na czasowy pobyt ponad 2 miesiące,

f) powrotu z czasowego pobytu (pkt. e) do miejsca zamieszkania.

Karty meldunkowe przesyła urząd meldunkowy do tej P. K. U., w której dana osoba znajduje się w ewidencji.

§ 3. Treść wpisów w kartach meldunkowych i ewidencji wojskowej.

Nadesłane przez urzędy meldunkowe (gminne) karty meldunkowe zawierają w rubryce 5 następujące określenia:

a) w wypadku zmiany miejsca zamieszkania, np.;

„Dn. 1 II. 1933 r. Warszawa, ul. Młynarska Nr. 41 m. 19, kom. III — zamieszkanie";

b) w wypadku wyjazdu zagranicę, np.:

„Dn. 15 III. 1933 r. Francja, Paryż — wyjazd zagranicę":

c) w wypadku przyjazdu z zagranicy, np.:

„Dn. 4 V. 1933 r. Stanisławów, ul. Sapieżyńska Nr. 33 — przyjazd z zagranicy";

d) w wypadku zmiany adresu w obrębie tej samej miejscowości, np.:

„Dn. 20 VI. 1933 r. Warszawa, ul. Szeroka 22, m. 18, kom. XIV — zmiana adresu";

e) w wypadku przybycia na czasowy pobyt ponad 2 miesiące, np.:

„Dn. 14 IX. 1933 r. wieś i gmina Prząсław, pow. Jędrzejów, woj. kieleckie — przybycie na czasowy pobyt ponad 2 miesiące";

f) w wypadku powrotu z czasowego pobytu (ponad 2 miesiące) do miejsca zamieszkania, np.:

„Dn. 24 XII. 1933 r. Warszawa, ul. Obozowa Nr. 5, m. 3, kom. III. — powrót z czasowego pobytu do miejsca zamieszkania".

W razie mylnego wypełnienia karty meldunkowej należy zwrócić ją właściwemu urzędowi meldunkowemu celem należytego wypełnienia z powołaniem się na okólnik M. S. Wewn. Nr. 103, Nr. Wojsk. H/1/1/2 z 3 sierpnia 1932 roku.

Treść wpisu w ewidencji wojskowej w rubryce: miejsce zamieszkania, będzie następująca:

ad: a) 1 II. 1933 Warszawa, ul. Młynarska Nr. 41 m. 19, kom. III. L. dz.:
b) 15 III. 1933 Francja, Paryż, L. dz.:
c) 4 V. 1933 Stanisławów, ul. Sapieżyńska Nr. 33, L. dz.:
d) 20 VI. 1933 Warszawa, ul. Szeroka Nr. 22, m. 18, kom XIV, L. dz.:
e) 14 IX. 1933 Prząсław, pow Jedrzejów, L. dz.:
f) 24 XII. 1933 Warszawa, ul. Obozowa Nr. 5, m. 3, kom. III. L. dz.:

Zmianę adresu, zmianę miejsca stałego zamieszkania oraz ujawnienie dotychczas nieznanego adresu należy odnotować na podstawie karty meldunkowej w głównej księdze ewidencyjnej (An.) w rubryce „miejsce zamieszkania" atramentem czarnym.

Wyjazd na pobyt czasowy należy odnotować w tej samej rubryce ołówkiem zwyczajnym, a wyjazd zagranicę atramentem czerwonym.

W razie powrotu z pobytu czasowego należy przekreślić (ołówkiem zwyczajnym) poprzedni wpis o wyjeździe na pobyt czasowy, wpisując (również ołówkiem zwyczajnym) liczbę dziennika karty meldunkowej o powrocie.

W razie powrotu z zagranicy należy wpis o wyjeździe zagranicę przekreślić, umieszczając liczbę dziennika karty meldunkowej. Jeżeli powrót z zagranicy nastąpił nie do poprzedniego miejsca zamieszkania, lecz do innej miejscowości należy niezależnie od przekreślenia wpisu o wyjeździe zagranicę podać nowy adres na ogólnych zasadach, tj. jeżeli chodzi o stałe miejsce zamieszkania — atramentem czarnym, a jeżeli jest to pobyt czasowy — ołówkiem zwyczajnym.

W stosunku do oficerów rezerwy, pospolitego ruszenia i stanu spoczynku należy powyższe wpisy w analogiczny sposób uskuteczniać w rubryce 15 karty ewid. P. K. U. (zał. Nr. 8 do P. S. 325-80).

Poza tem uaktualnia powiatowy komendant uzupełnień w ewidencji wojskowej rubrykę — „miejsce zamieszkania“ w chwili:

a) poboru,
b) osobistego jawienia się w P. K. U. osób, należących do rezerwy, posp. ruszenia lub stanu spoczynku,
c) w razie otrzymania od tych osób pisemnej prośby, na której uwidoczniony jest ich adres,
d) w czasie raportów i zebrań kontrolnych.

§ 4. Dalsze czynności w P. K. U.

Termin „zamieszkanie“ oznacza przeniesienie się żołnierza na stałe zamieszkanie na teren innej P. K. U. i powoduje przekazanie ewidencji w myśl przepisów „Ew. I.“ i P. S. 325-80.

Karty meldunkowe należy dołączyć do przekazu ewidencyjnego.

Żądanie od żołnierza jakichkolwiek deklaracyj pisemnych o stałem zamieszkaniu jest wzbronione.

Karty meldunkowe oficerów rezerwy, posp. ruszenia i stanu spoczynku oraz podchorążych rezerwy i tych podchorążych posp. ruszenia, którzy mają przydział mob., przesyłają pow. komendanci uzup. w wypadkach, przewidzianych w P. S. 325-80, po ich wykorzystaniu bezzwłocznie do właściwej jednostki ewidencyjnej.

W razie zmiany przynależności terytorjalnej oficera (podchorążego) należy równocześnie podać nowej P. K. U., a u podchorążych rezerwy (posp. ruszenia) także liczbę porządkową gł. ks. ew. (aneksu).

Karty meldunkowe oficerów i podchor. rezerwy (posp. rusz.) oraz oficerów w stanie spoczynku, pozostają w aktach danej jednostki ewidencyjnej.

Karty meldunkowe podchorążych posp. ruszenia bez przydziału mob. oraz podoficerów (szeregowców) rez., posp. ruszenia i stanu spoczynku należy po uzupełnieniu gł. ks. ew. złożyć do archiwum na zasadach ogólnych.

§ 5. Zaniedbanie obowiązku meldunkowego.

W razie ujawnienia niezgodności adresu w wypadkach określonych w ustępie ostatnim § 3, powiatowy komendand uzupełnień jest obowiązany odnieść się do urzędu meldunkowego (gminnego) celem wyjaśnienia rozbieżności adresów. Jeżeli się okaże, że dana osoba nie wykonała obowiązku meldowania zmiany miejsca zamieszkania (adresu), urząd meldunkowy (gminny) powinien wystąpić z wnioskiem o pociągnięcie danej osoby do odpowiedzialności w myśl ustawy o pow. obowiązku wojsk. wzgl. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 III. 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32/28, poz. 309).

. . . .
. . . . Wszystkie osoby, którym dotychczas unieruchamiano ewidencję w myśl wymienionego wyżej rozkazu, należy uważać za osoby o nieustalonem miejscu zamieszkania. Poszukiwania tych osób należy przeprowadzać corocznie indywidualnie w miesiącu lutym i marcu w drodze korespondencji z właściwemi urzędami meldunkowemi.

Pierwszy ujemny wynik poszukiwania należy odnotować w rubr. 7 gł. ks. ewid. (aneksu) słowami „pobyt nieznany“ z podaniem liczby dziennika korespondencji. Przy następnych ujemnych wynikach poszukiwań należy odnotować tylko datę i liczbę dziennika korespondencji. Dwukrotny ujemny wynik poszukiwań powoduje skreślenie z przydziału mob.

Poszukiwania mają trwać corocznie aż do ustalenia miejsca zamieszkenia w kraju lub zagranicą względnie do chwili otrzymania metryki śmierci. Nie należy kierować poszukiwań do powiatowych władz adm. ogólnej (Kom. Rządu na m. st. Warszawę).

Rozkaz niniejszy wchodzi w życie niezwłocznie i unieważnia dotychczasowe przepisy w spr. meldunków (rozk. M. S. Wojsk. Dep. Uzup. Nr. 1006-14/l. Ew. z dnia 22 lutego 1933 r.). Przepisy meldunkowe dla wojskowych w służbie czynnej zawiera regul, sł. wewn. cz. VI.

W imieniu Ministra Spraw Wojskowych
I. Wiceminister
(—) *Fabrycy* Generał Dywizji.

Otrzymują
D-cy O. K. Nr. I-X — do wykonania.
Szef Biura Pers. M. S. Wojsk. — do wiadomości.
Min. Spr. Wewnętrznych — do wiadomości.

Pismo okólne z dnia 25 stycznia 1934 r.

o obsadzaniu dróg drzewami przez Zw. Strzelecki.
(Nr. SS. 55/35/1).

Do
P. P. Wojewodów.

Związek Strzelecki, jako organizacja skupiająca w swych szeregach m. in. również liczne rzesze młodzieży wiejskiej, przystąpił do ujęcia w ramy organizacyjne samorzutnie dotychczas w łonie poszczególnych oddziałów Związku prowadzonej akcji obsadzania dróg publicznych drzewami. Planową tą akcją zamierzoną na kilka lat, mają być objęte przedewszystkiem drogi, wiodące do mogił poległych w ostatnich walkach o Niepodległość oraz szlaki historyczne.

Inicjatywa ta może dać jak najlepsze wyniki z punktu widzenia uzdrowotnienia i upiększenia kraju.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zainteresowanie się tą sprawą, okazania najdalej idącego Swego poparcia oraz zalecenie związkom samorządu terytorjalnego na podległym Panu Wojewodzie terenie udzielania omawianej akcji Związku Strzeleckiego pomocy bądź w formie finansowej, bądź w naturze (przez dostarczanie drzewek dla tych oddziałów związku, które ją podejmą).

(—) Korsak
Podsekretarz Stanu.

Pismo okólne z dnia 31 stycznia 1934 r.

w sprawie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego pracowników samorządowych.
(Nr. SS. 42/121/3).

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W związku ze zmianami w uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, które wprowadziło rozporządzenie Prezydenta R. P. z dn. 28 X. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i odmiennego obliczania uposażenia tego od obliczania uposażenia funkcjonarjuszów samorządowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu wyjaśnia w ślad za swem pismem okólnem z dnia 9 XII. 1933 r. Nr. SS. 42/121/1, że od dnia 1 lutego 1934 r. (do którego to terminu odroczony został pobór podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego funkcjonarjuszów państwowych i komunalnych) dodatek mieszkaniowy wypłacany członkom zarządu i pracownikom związków samorządowych podlega podatkowi dochodowemu na zasadach ogólnych i winien być włączony do podstawy wymiaru tegoż podatku.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o powiadomienie o powyższem natychmiast wszystkie związki samorządowe na terenie podległego mu województwa.

(—) Zbikowski
Dyrektor Departamentu.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 3.

REGULAMIN

Komisji dla opracowania wniosków w sprawie ustalenia urzędowej nomenklatury miejscowości w Polsce.

Na zasadzie § 5 Uchwały Rady Ministrów z dnia 31 maja 1929 r. wydaje się niniejszy regulamin „Komisji dla opracowania wniosków w sprawie ustalenia urzędowej nomenklatury miejscowości w Polsce".

§ 1.

Czynności Komisji obejmą:

a) przedyskutowanie i ustalenie zasad według których Główny Urząd Statystyczny opracował względnie zamierza opracować nazwy miejscowości przeznaczone do opublikowania w Skorowidzu miejscowości w Polsce;

b) opinjowanie w konkretnych wypadkach co do nazw miejscowości szczególnie wątpliwych, według materjałów posiadanych przez Główny Urząd Statystyczny.

§ 2.

Prace Komisji opierać się mają na:

a) wnioskach Głównego Urzędu Statystycznego,

b) wnioskach zgłoszonych zarówno przez członków Komisji oraz rzeczoznawców.

§ 3.

Przewodniczący Komisji:

a) ustala porządek dzienny i zwołuje posiedzenie Komisji w razie potrzeby,

b) przewodniczy w jej obradach,

c) załatwia we własnym zakresie stronę techniczną prac komisji.

§ 4.

Komisja obraduje w obecności conajmniej 4 członków Komisji i przewodniczącego.

§ 5.

Opinje swoje wypowiada Komisja w formie uchwał. Uchwały Komisji zapadają zwyczajną większością głosów obecnych na posiedzeniu członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Opinje mniejszości Komisji należy zaznaczyć w protokole.

Poszczególni członkowie Komisji mogą swoje oświadczenia na piśmie dołączyć do protokołu.

§ 6.

Przewodniczący Komisji uprawniony jest do zaproszenia do Komisji poza oficjalnymi przedstawicielami, wymienionemi w uchwale Rady Ministrów z dn. 31 maja 1929 r. również i delegatów innych władz i urzędów, oraz poszczególnych osób w charakterze rzeczoznawców.

§ 7.

Wyniki prac Komisji przedkłada przewodniczący Ministrowi Spraw Wewnętrznych do dalszej decyzji.

§ 8.

Członkom Komisji lub współpracującym z nią rzeczoznawcom zamiejscowym przysługuje prawo do zwrotu spowodowanych pracą w Komisji kosztów podróży, oraz djet według V względnie posiadanej przez nich grupy uposażenia.

Pozatem członkom Komisji i rzeczoznawcom mogą być przyznawane wynagrodzenia za pracę względnie uczestnictwo w posiedzeniach, w miarę rozporządzalnych funduszów.

(—) Bronisław Pieracki
Minister Spraw Wewnętrznych

Warszawa, dn. 10 lutego 1934 r.

Okólnik Nr. 14a z dnia 5 lutego 1934 r.

w sprawie ogłaszania okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
(Nr. Gł. 42 f.)

Do
P. P. Dyrektorów, Naczelników i Urzędników referujących w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

I. Rozsyłanie okólników i pism okólnych obciąża poważnie budżet Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

w postaci dużych wydatków na papier, maszyny i robociznę. Celem przeprowadzenia i w tym zakresie niezbędnych oszczędności, zarządzam, co następuje;

Począwszy od dnia 1 marca r. b. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaprzestaje bezpośrednio rozsyłania jawnych okólników i pism okólnych do władz podległych w formie osobnych odbitek, sporządzanych przez kancelarję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i rozpoczyna stałe, regularne wydawanie tych zarządzeń do wiadomości i stosowania władz podległych wyłącznie za pośrednictwem Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

II. Dotychczasowy sposób rozsyłania okólników i pism okólnych w osobnych odbitkach może być stosowany tylko wyjątkowo, gdy odnośne zarządzenie jest tak nagłe, iż zwłoka (mniej więcej dwutygodniowa), połączona z publikacją w Dzienniku Urzędowym, okaże się niedopuszczalna. Również i takie okólniki i pisma okólne będą oczywiście następnie ze względów ewidencyjnych przedrukowywane w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, chyba, że chodzić będzie o zarządzenie jednorazowe pozbawione charakteru normatywnego np. zawiadomienie o terminie zjazdu, doraźne ankiety i t. p., które nie wymagają utrwalenia w formie publikacji w Dzienniku Urzędowym.

III. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będzie się odtąd ukazywał stale w odstępach 10-dniowych.

Upoważniam jednak Redakcję Dziennika Urzędowego do wydawania poszczególnych numerów Dziennika także w krótszych odstępach czasu w miarę posiadanego materjału, zwłaszcza zaś jeżeli w ten sposób poszczególny okólnik lub pismo okólne o charakterze nagłym (jak wyżej pod II) obejmujący obszerniejsze zarządzenia lub instrukcje mógłby być wydany drukiem bez rozsyłania go w osobnych odbitkach.

IV. Z uwagi na powyższe moje zarządzenia tryb formalnego biegu i kancelaryjnego przygotowywania okólników i pism okólnych w Ministerstwie podlegać będzie następującym regułom:

1) Wszystkie okólniki i pisma okólne, adresowane do władz bezpośrednio podległych Ministerstwu (Wojewoda, Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) winny być, jak dotychczas, zaopatrzone przez opracowujący je Wydział (Biuro) w adres, wskazujący, do których władz się one odnoszą (§ 107 Regul.).

2) Poza tem okólniki i pisma okólne, które bez osobnego przystosowania ich przez władze wojewódzkie do warunków miejscowych — mogą i powinny być odrazu wykonane przez powiatowe władze administracji ogólnej, winny być zaopatrzone w adres, wskazujący również władze powiatowe (władze podlegające pośrednio Ministerstwu).

W tym wypadku władze powiatowe będą obowiązane stosować odnośne postanowienia odrazu na podstawie faktu opublikowania ich w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, nie czekając na żadne osobne zarządzenie ze strony wojewody.

3) Przygotowując okólnik lub pismo okólne, Wydziały obowiązane są z góry zaprojektować dla odnośnego pisma nazwę „okólnik" jeśli ich zdaniem zachodzą warunki z §§ 105, 106 i 109 ust. 3 Regulaminu i wyjednać właściwą aprobatę zgodnie z postanowieniem mego zarządzenia z dnia 16 stycznia r. b. Nr. GL. 61-a-7. Nie umniejsza to uprawnienia Wydziału Organizacyjno-Prawnego do odmiennego zaklasyfikowania danego pisma (porównaj § 110 Regulaminu).

4) Kancelarja przesyła do Wydziału Organizacyjno-Prawnego celem zaklasyfikowania tylko takie okólniki (pisma), które uzyskały już ostateczną aprobatę.

Dopiero po dokonaniu przez Wydział Organizacyjno-Prawny klasyfikacji pisma jako okólnika, kancelarja wciąga je do książki okólników i zamieszcza numer kolejny.

5) Kancelarja:

a) przepisuje wszystkie okólniki i pisma okólne w 3 egzemplarzach po jednej stronie papieru;

b) zaopatruje w podpis maszynowy aprobanta — bez uzyskania na czystopisie oryginalnego pełnego podpisu i

c) przesyła 2 egzemplarze czystopisu Redakcji Dziennika Urzędowego celem wydrukowania, pozostały egzemplarz czystopisu zaś wraz z aktami sprawy do właściwego Wydziału.

6) O ile chodzi o wyjątkowo nagły okólnik lub pismo okólne, który w myśl tego, co w punkcie II powiedziano, miałby być wysłany w osobnej odbitce w trybie dotychczasowym, konieczna potrzeba takiego wyjątku musi być stwierdzona na akcie przez właściwego Podsekretarza Stanu, zaś zarządzenie oznaczone wyraźnie jako „nagłe". Okólniki i pisma okólne nie oznaczone w taki specjalny sposób traktowane będą przez kancelarję według zasad, podanych pod 4).

7. Obowiązki Wydziału GL. przewidziane w § 110 Regulaminu dotyczą również sprawy klasyfikacji odnośnego okólnika (pisma) jako „nagłego". Wydział GL. (Redakcja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych) może w porozumieniu z właściwym Dyrektorem Departamentu (Naczelnikiem Biura) ustalić, że okólnik (pismo okólne) „nagły" nie będzie rozesłany w osobnych odbitkach, lecz zakomunikowany władzom podległym w drodze ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym zgodnie z punktem III niniejszego zarządzenia.

V. W związku z niniejszem zarządzeniem zwracam uwagę na konieczność:

a) ograniczenia kategorji spraw „nagłych" do niezbędnych wyjątków;

b) przygotowywanie okólników i pism okólnych zawczasu w ten sposób, ażeby zwłoka aż do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa była z góry brana pod uwagę;

c) stałego i dokładnego studjowania każdego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W związku z niniejszem zarządzeniem ulega odpowiedniej zmianie okólnik Nr. 57 z dn. 4/V. 1932 r. o ile dotyczy sprawy wydawania jawnych okólników i pism okólnych.

(—) *Bronisław Pieracki*

Minister.

Okólnik Nr. 14b z dnia 5 lutego 1934 r.

w sprawie bezpośredniego ogłaszania w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych okólników i pism okólnych.

(GL. 42 f).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

I. Przesyłając w załączeniu do wiadomości odpis okólnika Nr. 14a z dnia 5 lutego 1934 r. w sprawie ogłaszania jawnych okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — zarządzam co następuje:

1) z dniem 1 marca 1934 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaprzestaje w zasadzie bezpośredniego rozsyłania swoich okólników i pism okólnych do władz podległych w dotychczasowej formie, t. j. w osobnych odbitkach i rozpoczyna stałe i regularne podawanie tych zarządzeń do wiadomości władz administracji ogólnej za pośrednictwem Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, który ukazywać się będzie stale w odstępach 10-dniowych ewentualnie częściej.

2) Osobne egzemplarze okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będą wysyłane do władz podległych wyjątkowo w szczególności wtedy, gdy odnośne zarządzenie jest szczególnie pilne (nagłe).

Również i te okólniki i pisma okólne będą oczywiście w najbliższym numerze Dziennika Urzędowego przedrukowane.

3) Wszystkie okólniki i pisma okólne będą, jak dotychczas, zaopatrzone w dokładny adres, wskazujący władze, do których się one odnoszą. Na adres ten należy odtąd zwracać szczególniejszą uwagę ze względu na konieczność ustalenia:

a) czy zarządzenie dotyczy wszystkich województw, czy tylko niektórych;

b) czy zarządzenie adresowane jest tylko do wojewódzkich władz administracji ogólnej, czy także do władz im podległych (powiatowych).

Okólniki i pisma okólne, które bez osobnego przystosowania ich przez urzędy wojewódzkie do warunków miejscowych — będą mogły być odrazu wykonywane przez powiatowe władze administracji ogólnej, będą zaopatrzone w adres, wskazujący również władze powiatowe. Takie zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych władze powiatowe obowiązane będą stosować bezzwłocznie po otrzymaniu odnośnego numeru Dziennika Urzędowego, nie czekając dalszych zarządzeń ze strony P. P. Wojewodów.

II. W związku z powyższem zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) wydać potrzebne zarządzenia, ażeby natychmiast po ukazaniu się poszczególnych numerów Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1) urzędnicy referujący, zatrudnieni w urzędzie wojewódzkim (Komisarjatu Rządu), jak i w urzędach powiatowych, zapoznawali się jak najdokładniej z treścią danego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

2) naczelnicy wydziałów i kierownicy oddziałów urzędu wojewódzkiego (Komisarjatu Rządu) wydali niezwłocznie zarządzenia, potrzebne celem wykonania wzgl. wprowadzenia w życie okólników i pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dotyczących ich zakresu działania, a zawartych w odnośnym numerze Dziennika Urzędowego;

3) kierownicy powiatowych władz administracji ogólnej przystępowali niezwłocznie do wykonania względnie wprowadzenie w życie zapomocą podległych im organów tych okólników i zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które w adresie zawierać będą również władze powiatowe.

III. Okólniki i pisma okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych adresowane tylko do P. P. Wojewodów, winny być traktowane w trybie dotychczasowym t. zn. winny być przez P. P. Wojewodów przystosowane do potrzeb władz powiatowych i tym władzom podane do wiadomości i wykonania. Odnośnie do takich okólników i pism okólnych obowiązek wykonania powstaje dla wojewódzkich władz: bezzwłocznie z chwilą otrzymania odnośnego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaś dla władz powiatowych — dopiero po otrzymaniu wykonawczego zarządzenia ze strony P. P. Wojewodów.

W związku z niniejszem zarządzeniem ulega odpowiedniej zmianie okólnik Nr. 57 z dnia 4/V. 1932 r. o ile dotyczy spraw wydawania jawnych okólników i pism okólnych.

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister.

Okólnik Nr. 15 z dnia 7 lutego 1934 r.

o przyjmowaniu obywateli obcych do służby państw.

(Nr. Pers. 107/9).

Do

P. P.: Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Dyrektora Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Ślązku w Katowicach, Dyrektora Państwowych Zakładów Przemysłowo-Zbożowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i stosowania poniżej umieszczony okólnik Pana Prezesa Rady Ministrów Nr. 3.

(—) *Pasella*
Dyrektor Biura Personalnego.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 48-25/I
Warszawa,
dnia 31 stycznia 1934 r.

Załącznik do okólnika Nr. 15.

Przyjmowanie obywateli obcych do służby państwowej.

OKÓLNIK Nr. 3.

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie.

Przyjmowanie obywateli obcych (chociażby narodowości polskiej) na jakiekolwiek stanowiska w służbie państwowej wymaga każdorazowej uprzedniej zgody Prezesa Rady Ministrów.

Właściwe Ministerstwa, zgłaszając do Prezydjum Rady Ministrów wnioski w tej sprawie, winny w nich przedstawić możliwie dokładnie działalność proponowanych osób poza granicami Rzeczypospolitej, ze zwróceniem — co do osób narodowości polskiej — szczególnej uwagi na ich działalność społeczną i polityczną w polskich ośrodkach emigracyjnych lub mniejszościowych.

Zarządzenie powyższe dotyczy również pracowników kontraktowych urzędów zagranicznych.

(—) *J. Jędrzejewicz*
Prezes Rady Ministrów.

Okólnik Nr. 16 z dnia 10 lutego 1934 r.

o wydaniu pozwoleń na urządzenie zbiórek publicznych.

(Nr. AP. 1—14).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z napływającemi do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wnioskami P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, przewidzianych w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 162) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Na urządzenie zbiórek publicznych o zasięgu większym niż jedno województwo, koniecznem jest uzyskanie pozwolenia albo a) poszczególnych P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) albo b) P. Wojewody (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) właściwego ze względu na miejsce siedziby instytucji, ubiegającej się o pozwolenie, wydanego za zgodą zainteresowanych wojewodów.

Wydawanie pozwoleń przez władzę wymienioną w pkt. b) na podstawie zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które zwalnia od potrzeby uzyskiwania zgody zainteresowanych wojewódzkich władz administracji ogólnej, należy uważać za tryb postępowania wyjątkowy.

W żadnym razie motywem wniosku o wydanie powyższego zarządzenia nie powinna być chęć ominięcia przewidywanych sprzeciwów innych wojewodów.

Omawiane zarządzenia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydawać będzie wyłącznie:

a) w przypadkach dorocznych (powtarzających się corocznie w pewnym terminie) akcyj zbiórkowych, urządzanych przez instytucje, obejmujące swą działalnością cały obszar Państwa (np. tydzień L. O. P. P.) lub przeważną jego część, albo też na cele, w których zainteresowane jest całe społeczeństwo,

b) w przypadkach zbiórek, które ze względu na nagłość lub szczególnie ważny cel wymagają wyjątkowego potraktowania.

Jedynie w okresie przejściowym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych skłonne jest wydawać jeszcze zarządzenia udzielenia pozwolenia w przypadkach zbiórek na budowę kościołów, o ile zbiórki te już od szeregu lat prowadzone były na podstawie pozwoleń, wydawanych przez Ministerstwo, a budowa kościoła jest rozpoczęta i należycie prowadzona.

(—) *Weissbrod*
Dyrektor Departamentu.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 4.

Okólnik Nr. 17 z dnia 12 lutego 1934 r.

o szkodach wyrządzonych podczas ćwiczeń wojskowych — (likwidacja: koszty diet i podróży członków komisyj i wynagrodzenia rzeczoznawców).

(Nr. Wojsk. G-4-1-1).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Przy stosowaniu w praktyce przepisów art. 49 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) powstały wątpliwości co do tego jaka władza powinna ponosić:

1) koszty podróży i diet członków komisyj, powoływanych w myśl wskazanego wyżej artykułu oraz

2) koszty wynagrodzenia miejscowych rzeczoznawców, powoływanych do współpracy z komisjami.

Wyjaśniając kwestję oznaczoną punktem 1, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że koszty podróży i diet członków komisyj, o których wyżej mowa, ponosi w myśl ogólnej zasady budżetowej ta władza, której przedstawiciele wchodzą w skład komisji.

Co się tyczy wątpliwości poruszonej w punkcie 2, to sprawa wynagrodzenia rzeczoznawców uregulowania została szczegółowo przez Ministerstwo Spraw Wojskowych art. 25 instrukcji budżetowo-rachunkowej służby intendentury Nr. 4950-12 Wydz. Budż. Rach./33 z dn. 19/VII. 1933 r.

Stosownie do tej instrukcji wydatki związane z wynagrodzeniem rzeczoznawców obowiązane są pokrywać władze wojskowe z tego samego działu budżetowego, co wynagrodzenie za szkody polowe.

W wypadku zatem odmownego załatwienia przez oddziały wojskowe sprawy wynagrodzenia rzeczoznawców, należy zwracać się do właściwego D. O. K. z powołaniem się na art. 25 wymienionej instrukcji.

(—) *Wyszyński mjr.*
Dyrektor Biura Wojskowego

Okólnik Nr. 18 z dnia 13 lutego 1934 r.

o wzorze druku „karta indywidualna" — zastosowanie nowego wzoru.

(Nr. Wojsk. A. 1-6-2).

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Nowe rozporządzenie wykonawcze do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, którego projekt obecnie znajduje się w fazie uzgadniania międzyministerjalnego przewiduje między innemi zmianami, zmianę wzoru karty indywidualnej.

Wobec tego, że sposób prowadzenia ewidencji wojskowej zostaje zmieniony już przy poborze rocznika 1913 zachodzi wbrew przewidywaniom wyrażonym w piśmie okólnem z dnia 26/VI. 1933 r. Nr. Wojsk. A 8/24/2 konieczność zastosowania przy poborze rocznika 1913-go nowego wzoru karty indywidualnej, która pod względem treści jest dostosowana do wymagań nowej ewidencji wojskowej.

Wobec powyższego władze, przeprowadzające pobór, powinny zaopatrzyć się w druki „karty indywidualnej" ściśle według wzoru załączonego, gdyż wzór ten poza treścią merytoryczną jest opracowany zgodnie z przepisami o normalizacji druków.

Nakład druków zasadniczo nie powinien przekraczać ilości potrzebnej na jeden rok.

W związku z dodaniem w nowym wzorze „karty indywidualnej" m. in. rubryki „język macierzysty" należy i w listach poborowych dodać tę rubrykę, dzieląc w tym celu rubrykę 8-mą „Narodowość" na dwie części w ten sposób, aby rubryka „język macierzysty" wypadła nad rubryką „Narodowość".

Wprowadzony w roku bieżącym przez władze wojskowe nowy sposób prowadzenia ewidencji wojskowej nie wymaga już przesyłania (wypożyczania) przez powiatowe władze administracji ogólnej list poborowych do P. K. U.

Ewidencja wojskowa będzie prowadzona w myśl przepisów „Ew. 1/33" (część II. § 1 ust. 5-ty oraz § 126).

(—) *Wyszyński mjr.*

Dyrektor Biura Wojskowego.

Okólnik Nr. 19 z dnia 8 lutego 1934 r.

o nadawaniu wysłużonym podoficerom zawodowym wakujących w służbie samorządowej stanowisk, uprawniających do zaopatrzenia emerytalnego.

(Nr. SS 41-193-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Prezydenta Miasta Warszawy.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 434) w sprawie trybu nadawania stanowisk w cywilnej służbie państwowej, samorządowej lub w przedsiębiorstwach państwowych wysłużonym podoficerom zawodowym wojska lub marynarki wojennej — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jeżeli chodzi o nadawanie stanowisk w służbie samorządowej, wyjaśnia co następuje:

1. Przez wysłużonych podoficerów zawodowych mają być obsadzane tylko te wakujące stanowiska w służbie samorządowej, odpowiadające stanowiskom III (ewent. II) kategorji lub stanowiskom niższych funkcjonarjuszów w służbie państwowej, które uprawniają do zaopatrzenia emerytalnego.

Jakie stanowiska w służbie samorządowej odpowiadają wymienionym wyżej stanowiskom i które z nich uprawniają do zaopatrzenia emerytalnego określają: rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30. XII. 24 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) w brzmieniu ustawy z dnia 15, III. 32 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345) oraz statuty służbowe wzgl. etatów stanowisk służbowych i statuty o zaopatrzeniu emerytalnem poszczególnych związków samorządowych.

2. O ile w myśl postanowień miejscowego statutu kandydat winien odbyć służbę przygotowawczą (praktykę, kurs) należy o tem zakomunikować w zawiadomieniu o wakującem stanowisku.

3. Przedstawieni przez Ministra Spraw Wojskowych na wakujące stanowiska kandydaci w czasie odbywania służby przygotowawczej nie otrzymują wynagrodzenia ze związku samorządowego, gdyż na czas pełnienia służby przygotowawczej otrzymują urlop, zachowując prawo do pobierania uposażenia z tytułu służby wojskowej (art. 121 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 7. X. 32 Dz. U. R. P. Nr. 89. poz. 747 i art. 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 7. III. 28 r. Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 85 z 1933 r.),

4. Obowiązek zawiadamiania Min. Spraw Wojskowych o wakujących stanowiskach dotyczy tylko stanowisk odpowiadających stanowiskom III kat.: tudzież stanowiskom niższych funkcjonarjuszów służby państwowej. Ponieważ § 16 rozporządzenia Rady Ministrów przewiduje możność obsadzania przez wysłużonych podoficerów zawodowych także i stanowisk odpowiadających II kategorji, przeto organa związków samorządowych powinny o wakujących stanowiskach tej kategorji zawiadamiać bezpośrednio Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, które porozumiewać się będzie w tych sprawach z Min. Spraw Wojskowych.

5. Na obszarze województwa śląskiego zgodnie z postanowieniem ustawy konstytucyjnej z 15. VII. 20 r., zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) w brzmieniu ustawy konstytucyjnej z 8. III. 21 (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 146) pierwszeństwo przy obsadzaniu stanowisk przysługuje tym tylko kandydatom z pośród wysłużonych podoficerów zawodowych, którzy pochodzą ze Śląska.

6. W sprawie nadawania wysłużonym podoficerom zawodowym stanowisk w służbie państwowej wydany został okólnik Nr. 91 z dn. 4. X. 33 Nr. Pers. 1206/5.

Powyższe należy podać do wiadomości i stosowania wszystkim związkom samorządowym.

(—) *Korsak*

Podsekretarz Stanu.

ORZECZENIE				
	Stawiennictwo			
	pierwsze		drugie	
Wzrost	cm.	Kat. B. §§	cm.	Kat. B. §§ ....
Waga	kg.		kg.	
Obwód klatki piersiowej	cm.		cm.	
Wysokość rozkrocza	cm.		cm.	
Bystrość wzroku				
Typ budowy fizycznej				

Format papieru 210 × 148 (A5).

Wzór Nr.

KARTA INDYWIDUALNA

Rocznik ....

Powiat ....

Nr. listy poborowej ....

Imię ojca ....

Imię i nazwisko ....

Panieńskie matki ....

Miejsce zamieszkania poborowego ....

....

....

Język macierzysty ....

Narodowość ....

Wyznanie ....

Wykształcenie ....

....

....

Zawód cywilny ....

....

....

(Nazwisko i imię poborowego)

Wzrost	Waga	Obwód klatki piersiowej	Wysokość rozkrocza	Bystrość wzroku	Typ budowy fizycznej
cm.	kg.	cm.	cm.		

Orzeczenie i wniosek lekarzy kom. pob. w/g wojsk. przepisów sanit. 5/30

Opis stanów chorobowych:

Kategorja

....

§§ ....

....

....

(podpis lekarzy)

Stawiennictwo ....

....

(miejcowość)

dn. ..../.......... 193 r.

Znaki:

Wysłać na ekspertyzę celem zbadania:

....

(podpis przewodniczącego)

Odcisk palca

Kary adm. i sądowe:

Orzeczenie komisji poborowej:

....

dn. ..../.......... 193 ....

(podpis przewodniczącego)

Przeznaczenie:

....

....

(podpis wojsk. człon. kom. pob).

(linja obcięcia)

Okólnik Nr. 20 z dnia 13 lutego 1934 r.
w sprawie udzielania pozwoleń na budowę lub przebudowę.
(Nr. S. B. 28-15).

Do
P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że niektóre zarządy gmin wiejskich na obszarach województw centralnych i wschodnich, wydając stronom potwierdzenia odbioru podań o pozwolenie na budowę lub przebudowę, zamieszczają w tych potwierdzeniach pouczenia, że brak odmowy władzy w okresie trzech tygodni uprawnia stronę do rozpoczęcia odnośnych robót budowlanych.

O ile samo wydawanie przez władzę stronom potwierdzeń odbioru podań jest przewidziane w art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), o tyle klauzula milczącego załatwienia podania (pozwolenia na budowę lub przebudowę) nie znajduje oparcia ani w cytowanem rozporządzeniu, ani w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202).

Używanie przez zarządy gmin takich klauzul było uzasadnione wówczas, gdy obowiązywała ustawa z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 715) uchylona w roku 1928 przez art. 419, p. 9 cyt. rozporządzenia o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli, nie znajduje natomiast uzasadnienia w obecnie obowiązujących przepisach.

Coprawda rozporządzenie z dnia 16 lutego 1928 r. w art. 344 przewiduje dla władzy okresy na rozpatrzenie podania strony w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę lub przebudowę, lecz nie zawiera postanowienia, jak wspomniana uchylona ustawa z dnia 18 lipca 1924 r., że brak w danym okresie odmownej odpowiedzi na podanie jest równoznaczny z udzieleniem takiego pozwolenia, zatem zwłoka władzy uprawnia stronę tylko do żądania w myśl art. 70 rozp. post. admin. załatwienia podania przez instancję wyższą, bynajmniej zaś nie uprawnia do wykonania odnośnych robót budowlanych.

Komunikując o powyższem Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów o wydanie odpowiednich zarządzeń.

(—) *Korsak*
Podsekretarz Stanu.

Okólnik Nr. 21 z dnia 15 lutego 1934 r.
o wytycznych w sprawie powoływania wójtów zawodowych
(Nr. SS. 16/8/1).

Do
P.P. Wojewodów (województw centralnych i wschodnich).

Ze sprawozdań otrzymywanych od P. P. Wojewodów wynika, że P. P. Wojewodowie przy wprowadzeniu w gminach wiejskich instytucji wójtów zawodowych kierują się zbyt różnemi kryterjami.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o stosowanie w omawianej sprawie następujących wytycznych:

Instytucje wójtów zawodowych należy powoływać tylko w niektórych gminach wiejskich specjalnie trudnych do administrowania i posiadających rozwiniętą gospodarkę gminną, a więc w niektórych gminach przemysłowych, letniskowych, uzdrowiskowych i ewentualnie posiadających na swym obszarze miasteczka (osady) o ożywionym ruchu handlowym.

Dokonywanie wyboru i zatwierdzanie kandydatów na wójtów zawodowych winno być nacechowane specjalną ostrożnością. Z tych względów w gminach, w których zamierzone jest powołanie wójtów zawodowych, można na razie nie wprowadzać instytucji wójta zawodowego, natomiast należy dokonać wyborów wójta niezawodowego — po upływie zaś roku lub dwóch lat, gdy kandydat należycie będzie się wywiązywał ze swych obowiązków, wywołać należy uchwałę o wprowadzenie instytucji wójta zawodowego i dotychczasowego niezawodowego wybrać na stanowisko zawodowego.

Należy tu jednak zaznaczyć, że sam fakt ustanowienia w gminie instytucji wójta zawodowego nie pozbawia mandatu urzędującego wójta niezawodowego i ten ostatni urzęduje nadal, chyba, że zostanie wybrany na wójta zawodowego, lub utraci mandat w sposób przewidziany w odpowiednich postanowieniach ustawy samorządowej.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, by starostowie po podjęciu przez rady gminne uchwał o wprowadzeniu w gminach stanowisk wójtów zawodowych, a przed zatwierdzeniem przez wydziały powiatowe decyzyj, o których mowa w art. 49 ust. (1) ustawy samorządowej, każdorazowo uzyskiwali na taką decyzję przedwstępną aprobatę Pana Wojewody.

(—) *Korsak*
Podsekretarz Stanu.

Okólnik Nr. 22 z dnia 17 lutego 1934 r.
o stosowaniu przepisów okólnika Nr. 128 z 1933 r. do ustalenia wieku poborowych.
(Nr. Wojsk. A. 3/2).

Do
P. P. Wojewodów województw centralnych i wschodnich i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z treścią okólnika Nr. 128 z dn. 28 XII. 1933 r. powstaje kwestja, czy i, w danym razie, w jakiej mierze tryb przewidziany tym okólnikiem mógłby być zastosowany w przypadkach nieistnienia metryk urodzenia poborowych i czy które z zaświadczeń określonych w punkcie 5-ym wymienionego okólnika może zastąpić orzeczenie komisji poborowej, powołanej do określenia wieku u poborowych w myśl § 189 rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 270 z r. 1930 r.).

W kwestji tej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Wskutek nieistnienia w wielu miejscowościach aktów stanu cywilnego (metryk urodzenia), wywiezionych lub zniszczonych w czasie wojny światowej, może okazać

się znaczna ilość osób należących do rocznika 1914 i młodszych, które nie będą mogły udowodnić zapomocą metryki urodzenia swego wieku, a które w roku bieżącym osiągają wiek poborowy.

Tryb określony w § 189 powołanego rozp. wyk. dla określenia wieku takich poborowych będzie w wypadkach występujących masowo uciążliwym, a pod względem wyniku nie da lepszych rezultatów niż tryb przewidziany w okólniku Nr. 128.

Gdy nadto komisja poborowa nie daje bynajmniej gwarancji dokładnego określenia wieku, a § 189 w ustępie ostatnim nawet przewiduje możność na podstawie urzędowego stwierdzenia późniejszego sprostowania określonej przez kom. pob. daty urodzenia, to należy przyjść do wniosku, że stwierdzenie urzędowe daty urodzenia w trybie okólnika Nr. 128 byłoby wystarczające i dla zadań poboru miarodajne.

Aczkolwiek zapisanie do danego rocznika list poborowych (rejestrów) powinno w zasadzie nastąpić na podstawie metryki urodzenia, to jednak z uwagi na to: 1) że może ono nastąpić również na podstawie orzeczenia kom. pob., określającego wiek danej osoby i 2) że ostateczne uregulowanie stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego, a w szczególności do służby wojskowej opiera się na orzeczeniu kom. pob. o fizycznej zdolności do służby wojskowej, dla zapisania do list poborowych (rejestrów) będzie w braku metryki wystarczające zaświadczenie wzoru „A“

Wobec powyższego w związku z czynnościami przygotowawczemi do poboru w wypadkach, w których określenie wieku przez kom. pob. w trybie § 189 rozp. wyk. byłoby zbyt uciążliwe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca korzystać z przepisów powołanego okólnika Nr. 128 i, skierowywując osoby, nieposiadające metryk urodzenia z powodów wymienionych w tym okólniku, na drogę w nim przepisaną, żądać przedstawienia stosownego zaświadczenia.

W wypadku przedstawienia zaświadczenia wzoru „A“ należy zaniechać określania wieku w trybie § 189 rozp. wyk. do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

(—) Wyszyński mjr.
Dyrektor Biura Wojskowego.

Pismo okólne z dnia 9 lutego 1934 r.

o podatku dochodowym w związku z nowemi przepisami uposażeniowemi.

(Nr. GB. 15-16)

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu na st. m. Warszawę, Naczelnikowi Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach, Prezesom Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości i stosowania odpis pisma Min. Skarbu Nr. D V 4130-2-34.

(—) *Hausner*
Dyrektor Gabinetu Ministra.

Załącznik do pisma ok. GB. 15—16.

Ministerstwo Skarbu
L. D. V. 4130/2/34
Warszawa, dnia 5 lutego 1934 r.

Zmiana przepisów uposażeniowych a podatek dochodowy.

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

W związku z przepisami art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 664), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 665), art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666), § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24). § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 26) — wyjaśnia co następuje:

Ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego korzystają wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, wypłacane na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń osobom, których stosunek służbowy w dziedzinie wynagrodzenia jest unormowany na podstawie powyższych rozporządzeń. Nie korzysta zatem ze zwolnienia od państwowego podatku dochodowego wynagrodzenie, wypłacane pracownikom kontraktowym z uwagi na to, że wypłata wynagrodzenia opiera się na umowie prywatnoprawnej. Jeżeli pracownik państwowy obok wynagrodzenia, pobieranego na podstawie wymienionych wyżej rozporządzeń pobiera ponadto ze Skarbu Państwa wynagrodzenie z tytułu umowy prywatno-prawnej o najem usług, to ostatnie wynagrodzenie podlega państwowemu podatkowi dochodowemu.

Za wynagrodzenie, wypłacone na podstawie wymienionych na wstępie rozporządzeń należy uważać: uposażenie zasadnicze, dodatki lokalne, dodatki funkcyjne, dodatki służbowe, zasiłki wyrównawcze, wszelkiego rodzaju inne dodatki, których wypłata opiera się na wymienionych, na wstępie rozporządzeniach (dodatki reprezentacyjne, dodatki na umundurowanie i wyekwipowanie, dodatki aeronautyczne i t. p.), wreszcie wszelkiego rodzaju zasiłki i nagrody pieniężne, wypłacane z funduszów wstawianych specjalnie na ten cel do preliminarza budżetowego.

Wynagrodzenia, otrzymane za spełnianie czynności komisarzy w instytucjach kredytowych, przy giełdach,

w przedsiębiorstwach i t. p. jak również wynagrodzenia, otrzymywane za spełnianie czynności członków zarządu, rad nadzorczych oraz komisyj rewizyjnych tudzież tym podobnych czynności, podlegają państwowemu podatkowi dochodowemu na ogólnych zasadach. Przy obliczeniu wysokości podatku dochodowego od tych wynagrodzeń nie należy brać pod uwagę wynagrodzenia wolnego od podatku dochodowego.

Wynagrodzeń wolnych od państwowego podatku dochodowego nie należy również brać pod rozwagę przy ustalaniu różnicy z tytułu kumulacji uposażeń w myśl art. 112a ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 3 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771).

Wyjaśnienia, zawarte w nininiejszym okólniku mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń pracowników o charakterze publiczno-prawnym w monopolach państwowych oraz do wynagrodzeń funkcjonarjuszów administracji lasów państwowych, wypłacanych na podstawie przepisów obowiązujących z dniem 1 lutego 1934 r.

(—) *Wł. Zawadzki*
Minister Skarbu.

Pismo okólne z dnia 12 lutego 1934 r.
o zatrzymywaniu dowodów tożsamości koni przez komorników.
(Nr. Wojsk. J. 4-3-2).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Przesyłając do wiadomości okólnik Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 1680/II A/33 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi jednocześnie w przypadku, gdyby odnośne organa sądowe nie stosowały się do umieszczonych w okólniku zarządzeń, o zawiadomienie o tem Ministerstwie z podaniem konkretnych faktów.

(—) *Wyszyński* mjr.
Dyrektor Biura Wojskowego.

Załącznik do pisma ok. Wojsk. J. 4-3-2.

Ministerstwo Sprawiedliwości
Warszawa, dnia 24 lutego 1933 r.
Nr. II. A. 1231/33.

OKÓLNIK NR. 1680/II.A/33
w sprawie dowodów tożsamości koni.

Do

wszystkich sądów.

Doszło do mojej wiadomości, że niektórzy komornicy, przy zajęciu w drodze egzekucji koni odbierają od właścicieli dowód tożsamości zajętego konia lub też, że sprzedając zajęte konie na licytacji, nie wręczają nabywcom wspomnianych dowodów tożsamości.

Ponieważ dowód tożsamości konia jest dokumentem ściśle związanym z danym koniem i musi znajdować się stale w rękach posiadacza konia, przeto polecam, aby komornicy pozostawiali dowody tożsamości koni u właścicieli (posiadaczy), dopóki koń zostaje w ich posiadaniu, chociażby był egzekucyjnie zajęty, a dopiero po sprzedaży licytacyjnej wręczali te dowody nabywcom koni.

(—) *C. Michałowski*
Minister Sprawiedliwości.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 5.

Okólnik Nr. 25 z dnia 20 lutego 1934 r.
w sprawie mieszkań dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych
(Nr. SS. 54/6/22).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) oraz Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy.

Wskutek zapytań P. P. Wojewodów, czy wobec wątpliwości powstałych w związku z wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) należy od 1 II. br. dostarczać nauczycielom publicznych szkół powszechnych mieszkań, a w zamian niedostarczonego mieszkania wypłacać dodatki mieszkaniowe — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego komunikuje, iż w sprawie powyższej Pan Prezes Rady Ministrów w piśmie skierowanem do Pana Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Nr. 53/6/1 z 29 I. 1934 r. wyjaśnił co następuje:

„Obowiązek gmin i obszarów dworskich dostarczania mieszkań nauczycielom publicznych szkół powszechnych względnie wypłacania im dodatków mieszkaniowych w razie niedostarczenia mieszkań wynika z postanowień art. 11 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 143) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662).

Art. 27 przytoczonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych uchyla ustawę uposażeniową z dnia 9 października 1924 roku, która nie była podstawą do wypłacania nauczycielom publicznych szkół powszechnych dodatków mieszkaniowych i znosi wszystkie inne przepisy w sprawach unormowanych rozporządzeniem z dnia 28 października 1933 r.

Ponieważ przytoczone rozporządzenie o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych nie reguluje zupełnie dostarczania mieszkań nauczycielom publicznych szkół powszechnych, przeto przepisy art. 11 wspomnianej ustawy o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych nie zostały uchylone i obowiązują nadal.

Wobec tego wypłacanie dodatku mieszkaniowego dla nauczycieli publicznych szkół powszechnych winno odbywać się nadal w wysokości i na zasadach określonych dla funkcjonarjuszów państwowych w dniu wejścia

w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 3 grudnia 1930 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych tj. w dniu 1 kwietnia 1931 r.

Zasady wypłacania i wysokość dodatków mieszkaniowych wypłaconych w dniu 1 kwietnia 1931 r. funkcjonarjuszom państwowym normował okólnik Ministra Skarbu L. D. III. 3954/1 z dnia 22 grudnia 1922 roku w sprawie dodatku za mieszkanie i miesięcznych zasiłków.

Na zasadach wyrażonych we wspomnianym okólniku, odbywało się dotąd wypłacanie dodatków mieszkaniowych nauczycielom publicznych szkół powszechnych i na tych samych zasadach winno odbywać się nadal.

Przykład I.

Nauczyciel publicznej szkoły powszechnej przy zaszeregowaniu przeszedł z dawnej grupy VIII. do nowej grupy IX. Dodatek mieszkaniowy winien otrzymywać nadal w wysokości, przewidzianej dla dawnej grupy uposażenia, a dodatek wyższy według dawnej VII. grupy otrzyma dopiero po spełnieniu warunków, wymaganych przez ustawę uposażeniową z dnia 9 października 1923 r. do przejścia do dawnej grupy VII.

Przykład II.

Nauczyciel publicznej szkoły powszechnej, wdowiec z jednem dzieckiem, mający 16 lat służby nauczycielskiej w dniu 1 lutego 1934 r. pobiera dodatek mieszkaniowy dla rodziny według dawnej grupy VIII., w dniu 15 marca 1935 r. dziecko kończy 18 lat życia; od 1 kwietnia 1934 r. wymieniony nauczyciel winien otrzymywać dodatek dla samotnych, według dawnej grupy VIII.

Przesyłając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wyjaśnienie, by nadzorowane przez Pana Wojewodę zarządy gminne i miejskie preliminowały w swych budżetach 1934/35 odpowiednie sumy na dostarczenie mieszkań nauczycielom publicznych szkół powszechnych ewentualnie na wypłatę dodatku mieszkaniowego.

Przy preliminowaniu tych sum należy stosować się do następujących wytycznych:

a) art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662) stanowi, że nauczyciel może nie przyjąć mieszkania, znajdującego się w budynku nieprzeznaczonym na cele szkolne, wskutek tego nieprzyjęcia powstaje dla gminy obowiązek wypłacania dodatku mieszkaniowego. Z uwagi na to, iż rozporządzenie powyższe nie określa jakiego rodzaju ma to być budynek, a więc czy stanowiący własność gminy, czy też przez gminę na cele szkolne wynajęty, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż nauczyciel nie może nie przyjąć mieszkania w budynku na cele szkolne przeznaczonym, o ile budynek ten zostanie uznany przez władze szkolne za szkolny, bez względu na to, w jaki sposób gmina doszła do dysponowania tym budynkiem. O ileby przeto nauczyciel ofiarowanego mu w takim budynku mieszkania nie przyjął, gmina nie jest obowiązana płacić mu dodatku mieszkaniowego;

b) w razie otrzymania przez nauczyciela mieszkania w budynku przeznaczonym na cele szkolne, żona jego nauczycielka, żyjąca z nim we wspólności małżeńskiej, dodatku nie otrzymuje, gdyż korzysta z bezpłatnego mieszkania, dostarczonego przez gminę jej mężowi, z którym zgodnie z postanowieniami prawa cywilnego obowiązana jest razem mieszkać. W tym wypadku mieszkanie pod względem wielkości winno odpowiadać warunkom rodzinnym nauczyciela i umożliwić prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego. O odpowiedniości mieszkania rozstrzyga w razie sporu władza szkolna I. instancji w porozumieniu z właściwym wydz. powiatowym. Przy uwzględnieniu wyżej podanych zastrzeżeń uważa się, że gmina dostarczyła małżonkom mieszkania wspólnego w budynku szkolnym. To samo ma miejsce i w tych wypadkach, jeżeli każde z małżonków pracuje w innej szkole, jednak w tej samej miejscowości. Gmina zostaje zwolnioną od obowiązku wypłacania dodatku żonie-nauczycielce, skoro dostarczyła mieszkania jej mężowi-nauczycielowi w budynku szkolnym, gdyż rozporządzenie mówi o „budynku przeznaczonym na cele szkolne“ w ogólności, nie zastrzega zaś, że nauczyciel musi otrzymać mieszkanie w budynku szkoły, w której udziela nauki;

c) dodatek mieszkaniowy nie należy się nauczycielce, która zamieszkuje przy mężu również w przypadku, gdy mąż jest urzędnikiem państwowym, lub pracownikiem samorządowym (biura, wydziału powiatowego, zarządu gminnego, miejskiego) i otrzymuje od Państwa lub związku samorządowego mieszkanie bezpłatne, względnie dodatek mieszkaniowy;

d) nauczyciele i nauczycielki, mieszkający w domach własnych nie tracą prawa do dodatku mieszkaniowego, jednak odmowa przyjęcia mieszkania, odpowiadającego warunkom określonym w p. a) zwalnia gminę od obowiązku wypłacania tego dodatku;

e) dodatek mieszkaniowy nie należy się nauczycielowi, który zajmując etat nauczyciela w pewnej gminie nie pełni w niej faktycznie obowiązków nauczycielskich np. z powodu przydzielenia go przez władze do pracy administracyjnej, do pracy w szkołach zagranicą. Nauczyciel taki jednak, o ile utrzymuje rodzinę, zatrzymuje na przeciąg roku od opuszczenia gminy prawo do bezpłatnego korzystania dla swej rodziny z mieszkania dostarczonego mu uprzednio przez gminę. Nauczyciel przydzielony do pracy w szkole na terenie innej gminy otrzymuje bezpłatne mieszkanie, względnie dodatek mieszkaniowy od tej gminy, na terenie której faktycznie pracuje;

f) nauczyciele urlopowani celem dalszego zawodowego kształcenia się oraz nauczyciele, którzy otrzymali urlop dla poratowania zdrowia nie tracą prawa do dodatku mieszkaniowego.

(—) Korsak
Podsekretarz Stanu.

Okólnik Nr. 27 z dnia 26 lutego 1934 r.
o wydawaniu przez zarządy gminne zaświadczeń w związku z konwersją krótkoterminowego zadłużenia.

(Nr. SS 52-13-1)

Do
P. P. Wojewodów.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 26/VI. 1933 r. o zasadach udzielania pomocy instytucjom, za-

wierającym układy z dłużnikami w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 395) powołany został do czynności, dotyczących pomocy Skarbu Państwa, przewidzianej w części pierwszej ustawy z dnia 24/III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 211) Bank Akceptacyjny Spółka Akcyjna.

Akcja uporządkowania krótkoterminowego zadłużenia rolników w instytucjach wierzycielskich przy pomocy Banku Akceptacyjnego opiera się na układach, zawieranych przez instytucje wierzycielskie z rolnikami.

Cytowane wyżej rozporządzenie Ministra Skarbu warunkuje zawieranie układów pewnemi normami stosunku procentowego zadłużenia danego rolnika do szacunku jego gospodarstwa.

Każdorazowe dokonywanie szacunku gospodarstwa przez instytucje kredytu długoterminowego byłoby w wielu wypadkach braku tegoż szacunku niewspółmiernie kosztowne, szczególnie przy szacunku drobnych gospodarstw, których posiadacze są przeważnie zadłużeni w instytucjach drobnego kredytu na nieznaczne sumy.

Celem umożliwienia najszerszym rzeszom rolników korzystania z dobrodziejstw ustawowo przewidzianej konwersji krótkoterminowych zobowiązań — uznano za możliwe zadawalnianie się szacunkiem instytucyj drobnego kredytu dokonanym na podstawie pewnych norm co do wartości gruntów i zaświadczeń urzędów gminnych stwierdzających posiadany przez danego dłużnika obszar gruntów użytkowych i nieużytków.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, aby zarządy gminne wydawały bezpłatnie wspomniane powyżej zaświadczenia według załączonego wzoru zainteresowanym rolnikom, posiadaczom gospodarstw do 50 ha.

(—) *Korsak*

Podsekretarz Stanu.

Zał. do Okólnika Nr. 27.

ZAŚWIADCZENIE.

Urząd Gminny w .... powiatu

.... stwierdza niniejszem, że p.

.... jest posiadaczem gospodarstwa

rolnego położonego we wsi ....

obszaru ogólnego .... ha .... m^2, w tem:

1) użytków rolnych .... ha .... m^2

2) nieużytków .... ha .... m^2

Niniejsze zaświadczenie wydaje się stosownie do wymagań Banku Akceptacyjnego w związku z konserwacją krótkoterminowego zadłużenia.

Urzędowa pieczęć (podpisy)

format A/5.

Okólnik Nr. 28 z dnia 27 lutego 1934 r.

o zakresie działania władz administracji ogólnej w dziedzinie praw autorskich.

(Nr. AA.-27b-11)

Do

Wojewódzkich i Powiatowych Władz administracji ogólnej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, iż władze administracji ogólnej często w zbyt szerokim zakresie uwzględniają prośby i memorjały Związku Autorów i Kompozytorów Scenicznych „ZAIKS“ w Warszawie i przedstawicieli tego związku w powiatach, a w szczególności wydają zarządzenia i pouczenia zapomocą pism okólnych, plakatów i ogłoszeń w prasie o obowiązku przestrzegania ustawy z dn. 29 marca 1926 r. o prawie autorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 286) i o konieczności zwracania się do przedstawiciela „Zaiksu“ o różne zaświadczenia, uzależniają udzielanie zezwoleń na rozrywki publiczne, obejmujące produkcje słowne i muzyczne od uprzedniego udowodnienia, iż prawa autorskie są zabezpieczone i potwierdzają ważność pełnomocnictw stałych przedstawicieli związku „Zaiks“ w terenie, jakkolwiek brak podstawy prawnej do tego rodzaju czynności.

Ponieważ w ostatnich czasach zaszły wypadki, iż przedstawiciele „Zaiksu“ żądali od radjoabonentów, posiadających urządzenia odbiorcze w lokalach publicznych (kinach, restauracjach, cukierniach itp.) opłacenia osobnych tantjem autorskich od audycyj, nadawanych przez „Polskie Radjo“, jakkolwiek roszczenia te budzą poważne wątpliwości ze stanowiska prawnego, a poza tem nastręczałyby trudności praktyczne nie do przezwyciężenia w zakresie realizacji z uwagi na mieszany program audycyj radjowych (utwory zarówno korzystające z ochrony praw autorskich, jak i wolne od takiej ochrony) — przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że władze admistracji ogólnej ze względu na brak kompetencyj z ustawy o prawie autorskiem i ograniczone kompetencje z § 2 art. 17 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych (Dz. U. R. P. 1933 r. Nr. 85, poz. 632), powinny w tych sprawach odmawiać przedstawicielom „Zaiksu“ jakiegokolwiek poparcia.

Ministerstwo ponadto uważa, iż z zakresu spraw, dotyczących ochrony praw autorskich władzom administracji ogólnej służą jedynie uprawnienia do zawieszenia wykonania utworu na zasadzie cytowanego wyżej art. 17 § 2 prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych i to tylko wówczas, gdy istnieją dostateczne podstawy do przypuszczenia, że wykonanie utworu miałoby się odbyć z pogwałceniem praw autorskich. Przepis ten używając wyrazu „może“, zawiera uprawnienie dla władzy administracyjnej, lecz bynajmniej jej nie zobowiązuje do skorzystania z tego uprawnienia, nawet w wypadku niewątpliwie zachodzącego pogwałcenia praw autorskich. To też powiatowe władze administracji ogólnej winny korzystać z tego upoważnienia tylko w wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, np. w stosunku do wędrownych muzyków i śpiewaków, których ściganie w drodze sądowej w razie pogwałcenia praw autorskich, byłoby utrudnione, lub w stosunku do obywateli obcych, którzy przez wyjazd zagranicę łatwo

mogliby się uchylić od odpowiedzialności i t. p. Natomiast należy odmawiać zawieszania wykonania utworu z reguły we wszystkich wypadkach, gdy nie zachodzą poważniejsze przeszkody do ścigania sprawców, wzgl. dochodzenia roszczeń autorskich na drodze postępowania sądowego.

Mając powyższe na uwadze, Ministerstwo prosi o odwołanie wszelkich zarządzeń, wydanych przez władze administracji ogólnej w zakresie ochrony praw autorskich bez dostatecznego oparcia o obowiązujące przepisy, a niezgodnych ze wskazówkami niniejszego okólnika.

(—) *Weissbrod*
Dyrektor Departamentu.

Okólnik Nr. 33 z dnia 28 lutego 1934 r.

o opłacie przesyłek listowych wysyłanych „na wezwanie urzędowe" lub „w wykonaniu ustawowego obowiązku"

(Nr. GB. 48-19-55)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach oraz Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

W myśl postanowień § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o urzędowych przesyłkach listowych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448) korespondencja, wysyłana przez osoby lub instytucje prywatne do władz i urzędów lub w wykonaniu ustawowego obowiązku, doręczana jest zapomocą pocztowych książek odbiorczych, a opłatę za tę korespondencję uiszcza odbierająca władza lub urząd, naklejając odpowiednie znaczki opłaty w książce odbiorczej lub na karcie doręczeń.

W związku z wykonywaniem powyższego postanowienia Ministerstwo poczt Telegrafów stwierdza, iż zdarzają się wypadki, że niektóre władze i urzędy tak państwowe jak i samorządowe odmawiają naklejania znaczków za przesyłki nadeszłe pod ich adresem na ich wezwanie lub w wykonaniu przez nadawcę ustawowego obowiązku, motywując swą odmowę bądź brakiem tych znaczków, bądź też brakiem odpowiednich zarządzeń swych władz przełożonych.

Obecnie już wszystkie władze i urzędy podległe Ministerstwu Spraw Wewnętrznych zaopatrzone są w urzędowe znaczki pocztowe w ilościach stosownych do zgłaszanych zapotrzebowań — odmowa przeto naklejania odpowiednich znaczków w przytoczonych wyżej wypadkach, stanowi naruszenie powoływanych na wstępie postanowień, narażając przytem zarząd pocztowy na straty.

Ministerstwo prosi przeto P. Wojewodę, (P. Komisarza Rząd) o wydanie podległym urzędom zarządzenia ścisłego stosowania się do postanowień powołanego na wstępie rozporządzenia z równoczesnem powiadomieniem podległych urzędów, iż w myśl zarządzenia Min. Poczt i Telegrafów, w razie odmowy naklejenia znaczków opłaty za przesyłki listowe, nadesłane bez opłaty pocztowej w wykonaniu ustawowego obowiązku lub na wezwanie urzędowe, przesyłki te nie będą doręczane, lecz jako przesyłki niedoręczalne, będą zwracane nadawcy.

Zgodnie z pismem Min. Poczt i Telegrafów z dnia 19/I. 1934 r. Nr. PW. 400/1/3 wyjaśnia się, iż w razie stwierdzenia przez władze lub urząd, pod adresem którego nadeszła nieopłacona przez nadawcę przesyłka listowa z napisem: „na wezwanie urzędowe" lub „w wykonaniu ustawowego obowiązku", że przesyłka ta powinna być opłacona przez nadawcę, odbierającego tę przesyłkę władza lub urząd winna zwrócić kopertę, a przy kartkach odpis strony adresowej kartki (w obu wypadkach z podaniem adresu nadawcy) oddawczemu urzędowi pocztowemu. Urząd ten winien zanotować ilość odebranych kopert i kartek w pocztowej książce odbiorczej (lub na karcie doręczeń) i potrącić ilość naklejonych już na nie znaczków opłaty przy następnych wydawaniach (doręczeniach) przesyłek nieopłaconych.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów stwierdza ponadto, iż w dalszym ciągu powtarzają się wypadki nadużywania urzędowych przesyłek listowych dla celów prywatnych przez pracowników władz i urzędów państwowych i samorządowych.

W związku z tem Ministerstwo przypomina o konieczności przeciwdziałania wypadkom tego rodzaju nadużyć i roztaczania w tym kierunku należytej kontroli w sposób przewidziany w p. 4, 5 i 6 okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1931 r. L. 9141/I-Og. (kol. Nr. 53) podanego do wiadomości i stosowania okólnikiem Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 144 z dnia 4 sierpnia 1931 r. (Nr. OB. 729/47) — (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 10, poz. 219 z 1931 r.

(—) *Hausner*
Dyrektor Gabinetu Ministra.

Pismo okólne z dnia 20 lutego 1934 r.

o zatrudnianiu bezrobotnych.

(Nr. SG. 60-63-1)

Do

P. P. Wojewodów.

Celem zatrudnienia możliwie największej liczby bezrobotnych w jak najwcześniejszym terminie przy robotach inwestycyjnych projektowanych przez związki komunalne w roku bieżącym — proszę Pana Wojewodę o zarządzenie przyspieszenia prac nad opracowaniem planów technicznych i finansowych tych robót.

Opracowane plany winny przewidywać zatrudnienie na podejmowanych robotach przedewszystkiem bezrobotnych robotników i pracowników, co dotychczas nie zawsze było uwzględniane. Plan rekrutacji robotników i pracowników winien być uzgodniony z miejscowemi organami współdziałającemi z Panem Wojewodą w walce z bezrobociem.

Ze względu na doniosłość sprawy proszę Pana Wojewodę o położenie nacisku na terminowe i dokładne wykonanie prac przygotowawczych. Jest to tembardziej

istotne, że jak wykazało doświadczenie przeszłoroczne przedłużenie okresu opracowania planów pociągnęło za sobą opóźnienie momentu podjęcia robót w terenie. Ze względu zaś na sytuację na odcinku bezrobocia zamierzone roboty winny być rozpoczęte nie później niż 1 kwietnia r. b., o ile tylko nie przeszkodzą warunki atmosferyczne. Zwłaszcza wykonanie tych inwestycyj samorządowych, które korzystać będą z pomocy kredytów publicznych, a więc Funduszu Pracy i Funduszu Inwestycyjnego oraz prowadzone będą z funduszów własnych — winno być podjęte w wyżej wskazanym terminie.

Wreszcie zaznaczam, że ze względu na istniejące stosunkowo silne natężenie bezrobocia przywiązuję szczególną wagę do wykonania niniejszego mego zarządzenia i wykorzystania wszelkich będących w dyspozycji Pana Wojewody środków, prowadzących do poprawy stanu zatrudnienia.

(—) *Bronisław Pieracki*
Minister.

Pismo okólne z dnia 22 lutego 1934 r.
o „Fundusz Obrony Morskiej" (zbiórka publiczna).
(Nr. AP. 2-134)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów Powiatowych i Grodzkich, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1933 r., wydanej w wykonaniu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, p. 289) Liga Morska i Kolonjalna przystępuje do przeprowadzenia zbiórki publicznej na rzecz Funduszu Obrony Morskiej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, wydając zarządzenie udzielenia pozwolenia na tę zbiórkę, podkreśla państwowe znaczenie powyższej akcji i prosi o udzielenie Lidze Morskiej i Kolonjalnej możliwie najdalej idącego poparcia i pomocy w jej zamierzeniach, w szczególności przy organizowaniu Zarządów Powiatowych Ligi Morskiej i Kolonjalnej, czyli t. zw. obwodów, za których pośrednictwem Liga będzie mogła dotrzeć do najszerszych mas społeczeństwa.

Ponieważ Liga Morska i Kolonjalna uzyskuje pozwolenie na prowadzenie zbiórki publicznej w ciągu dłuższego okresu czasu, przy ustalaniu szczegółowych warunków jej przeprowadzenia należy mieć na uwadze urządzane równocześnie przez inne instytucje akcje zbiórkowe, w szczególności doroczne i posiadające pewnego rodzaju przywilej wyłączności w określonym terminie (np. „Tydzień L. O. P. P.", „Dni Przeciwgruźlicze" i t. p.). Warunki powyższe (terminy) powinny być tak przystosowane, by zbiórka na rzecz Funduszu Obrony Morskiej nie stała na przeszkodzie odpowiedniemu rozwijaniu innych akcyj propagandowych i zbiórkowych.

(—) *Weissbrod*
Dyrektor Departamentu.

Pismo okólne z dnia 22 lutego 1934 r.
w sprawie „Tygodnia Polskiego Czerwonego Krzyża".
(Nr. AP. 2-35).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów Powiatowych i Grodzkich, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Na prośbę Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zarezerwowanie terminu od 1 do 10 września włącznie każdego roku na urządzanie dorocznego „Tygodnia P. C. K.".

W czasie „Tygodnia" P. C. K. położy główny nacisk na akcję propagandową. W razie urządzania zbiorek publicznych poszczególne oddziały P. C. K. wystąpią do właściwych miejscowo władz z prośbą o wydanie pozwolenia.

Celem dania możności P. C. K. jak najbardziej pomyślnego przeprowadzenia jego zamierzeń, nie należy udzielać pozwoleń na urządzanie w powyższym terminie zbiórek publicznych i różnego rodzaju imprez, szczególnie o charakterze propagandowym, które mogłyby kolidować z akcją P. C. K. albo utrudnić lub osłabić zainteresowanie społeczeństwa tą akcją.

(—) *Weissbrod*
Dyrektor Departamentu.

Pismo okólne z dnia 28 lutego 1934 r.
o wypełnianiu kart indywidualnych.
Nr. Wojsk. A-1-6-5).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ministerstwo Spraw Wojskowych zgłosiło obecnie już po uprzedniem uzgodnieniu z niem wzoru karty indywidalnej i wydaniu odpowiedniego zarządzenia przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych postulat, aby wśród danych w karcie indywidualnej mieściła się również data i miejsce urodzenia poborowego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych mając na względzie sprawność prac na komisjach poborowych, nie może tego postulatu nie uwzględnić mimo, że nakłady druków karty indywidualnej są już przygotowane i zarządza, aby przy wypełnianiu kart indywidualnych w roku obecnym dane te były umieszczane w następujący sposób:

1. W rubryce „Rocznik " po wpisaniu roku urodzenia należy wpisać datę urodzenia, przyczem dzień urodzenia będzie oznaczony liczbą arabską zaś miesiąc liczbą rzymską np.: „Rocznik 1913 dn. 25/VII".

2. W drugiej i ewentualnie w trzeciej linji pod rubryką: „Miejsce zamieszkania poborowego" należy wpisać nazwę miejscowości, gdzie poborowy się urodził oraz gminę, powiat i województwo, gdzie ta miejsco-

wość się znajduje: np. „Miejsce ur. Sokól gm. Rożyszcze pow. łucki woj. wołyńskie“.

Zarazem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że dla poborowych, którzy w poprzednim roku (2 latach) otrzymali kat. B, przy każdem stawiennictwie sporządza się nową kartę indywidualną. Druk na odwrotnej stronie karty służy do uprzedniego przed poborem wpisania danych z ubiegłego, czy też 2-ch ubiegłych lat. Będzie to ułatwieniem dla lekarzy kom. pob. do zaznajomienia się z orzeczeniem kom. pob. z ubiegłych lat bez dołączania poprzednich kart indywidualnych.

W celu zwrócenia uwagi, który raz poborowy staje na kom. pob. należy w rubryce „Stawiennictwo ....“ (na 1 str.) oznaczać rzymską cyfrą I, II lub III. analogicznie do tego, jak to jest oznaczone w protokóle imiennym kom. pob. (wzór Nr. 12) w rubr. 13.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z okólnikiem Nr. 18 z dn. 13/II. 1934 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4 zoz. 36) i z pismem okólnem z dn. 21/II 1934 r. Nr. Wojsk. A/1/6/3.

(—) *Wyszyński mjr.*

Dyrektor Biura Wojskowego.

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: KRAKÓW ZARZĄD ST. KR. M. KRAKOWA, BIURO PREZYDJALNE. TELEFON NR. 125-05.

PRENUMERATA: ROCZNA WYNOSI 12 ZŁ., (Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 14 ZŁ.), CENA JEDNEGO EGZEMPLARZA 1 ZŁ.

SPRZEDAŻ DZIENNIKA ORAZ PRZYJMOWANIE ZGŁOSZEŃ NA PRENUMERATĘ USKUTECZNIA DZIENNIK PODAWCZY ZARZĄDU STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

Nakładem stoł. król. miasta Krakowa. — Czcionkami Drukarni Muzeum Przemysłowego w Krakowie, ulica Smoleńska Nr. 9.